

ΕΤΟΣ Α. 1886 — ΤΕΥΧΟΣ 2

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 1 ΔΗΡΙΑΙΟΥ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ.

Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ
Σαιντ-Μάρκου Γεραρδίνου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλάδιον)

ΑΛΦΟΝΣΟΣ. (Πλησιάζας πρὸς αὐτὴν χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ μετὰ μειδιάματος). Γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον;

ΛΟΥΚΡΗΤΙΑ. (καθ' ἑαυτὴν). Εἶναι ὁ Ἰανουάριος! Ὁλεθρὴ συμφορά!

Ἡ Λουκρητία τότε ζητεῖ παρὰ τοῦ συζύγου της ἰδιαιτέραν συνέντευξιν, καὶ ἐξαιτεῖται τὴν χάριν τοῦ Ἰανουαρίου. Ὁ Ἀλφόνσος ἀρνεῖται· αὕτη δὲ ἐπιμένει.

Α. Δὲν ἤμπορεῖς; Ἀλλὰ δικτὶ ὀηλαθὴ νὰ μὴ ἤμπορῆς νὰ χαρίσης ἐν πρᾶγμα τόσον ἀσήμαντον, ὅσον εἶναι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ λοχαγοῦ;

Α. Μ' ἐρωτᾷς τὸ δικτὶ, ἀγάπη μου;

Α. Ναι, σ' ἐρωτῶ τὸ δικτὶ.

Α. Διότι αὐτὸς ὁ λοχαγὸς εἶναι ἐραστής σου, κυρία μου.

Α. Φρίκη.

Α. Διότι ὑπήγες εἰς τὴν Βενετίαν νὰ τὸν εὔρῃς! Διότι εἶσαι ἰανὴ νὰ ὑπάγῃς νὰ τὸν εὔρῃς καὶ εἰς τοῦ Ἄδου τὰ τάρταρα! Διότι καὶ πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἠτένιζες λαθρακίως πρὸς αὐτὸν μὲ βλέμμα ἔμπλεων δακρῶν καὶ ἔμπλεων πυρός!

Α. Ὑψηλότατε, ὑψηλότατε! σὲ ζητῶ γονυκλιῶς καὶ μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Μαρίας Παρθένου, ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός σου, Ὑψηλότατε, σὲ ζητῶ νὰ μὲ χαρίσης αὐτοῦ τοῦ λοχαγοῦ τὴν ζωὴν.

Α. Ἄν ἠδύνασο ν' ἀνγκνώσῃς τὴν ἐντὸς τῆς καρδίας μου σταθερὰν ἀπόρασιν, δὲν ἤθελες ὀμιλεῖ πλεόν περὶ αὐτοῦ εἰμὴ ὡς ἂν ἦτο καὶ ἤδη νεκρός.

Α. (ἀνεγειρομένη). Α! πρόσεξε κιλά, δὲν Ἀλφόνσε, δούξ τῆς Φερράρας, τέταρτέ μου σύζυγε!

Α. Οὔτε αἱ ἰκεσίαι, οὔτε αἱ ἀπειλαὶ τῆς Λουκρητίας κίμπουσι τὸν δὲν Ἀλφόνσον. Μόνον ἔχεις, λέγει, τὴν ἐκλογὴν περὶ τοῦ εἶδους τοῦ θανάτου του. Λέγε λοιπὸν πῶς προκρίνεις νὰ θανατωθῇ;

Α. (μὲ ἀγωνιώδη χειρονομίαν). ὦ Θεέ μου! ὦ Θεέ μου! ὦ Θεέ μου!

Α. Δὲν ἀποκρίνεσαι; Λέγω λοιπὸν ἀμέσως νὰ τὸν θανατώσωσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἐπιπίπτοντες μὲ τὰ ξίφη. (Κινεῖται διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ Λουκρητία τὸν λαμβάνει ἀπὸ τοῦ βραχίονος).

Α. Ὅχι, στύσου.

Α. Προτιμᾷ; λοιπὸν νὰ τὸν προσφέρεις διὰ τῆς ἰδίας σου χειρὸς ἐν ποτήριον οἴνου τῶν Συρακουσῶν;

Α. Ἰανουάριε!

Α. Πρέπει νὰ θανατωθῇ.

Α. Ὅχι μὲ τὰ ξίφη.

Α. Ὀλίγον μὲ μέλλει τὸ πῶς. Σὺ τί προκρίνεις;

Α. Τὸ ἄλλο.

Α. Νὰ προσέξῃς ὅμως μὴ ἀπατηθῆς· νὰ τὸν κερᾶσῃς ἢ ἰδίᾳ σὺ ἐκ τῆς φιάλης τῆς χρυσῆς, τὴν ὁποῖαν γνωρίζεις. Ἄλλως θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ παρών. Μὴ νομίσῃς διὰ τὸ θὰ σὲ ἀφίσω νὰ πράξῃς καθὼς θέλεις.

Α. Ἔσω παρών· θὰ πράξω καθὼς θέλεις σὺ. (Λουκρ. Βοργ. πρᾶξις β' μέρος ἀ σκηνὴ δ')

Δὲν θέλω νὰ κίμω καμμίαν παροστήρησιν ὡς πρὸς τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλφόνσος ἀναγκάζει τὴν Λουκρητίαν νὰ προσφέρει ἢ ἰδίᾳ εἰς τὸν Ἰανουάριον. Γνωρίζω διὰ σκοπὸς τῆς τρισεπιλήπτου ταύτης σκληρότητος εἶναι ἡ προσιδοποίησις τῆς μεγάλης σκηνῆς τῆς μεταξὺ Λουκρητίας καὶ Ἰανουαρίου, καὶ ὅτι ἡ Λουκρητία δὲν δέχεται τὸ φρικῶδες ἔργον νὰ προσφέρει ἢ ἰδίᾳ εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ δηλητήριον, εἰμὴ διότι ἔχει ἔτοιμον τὸ ἀντιφάρμακον. Ἄλλ' ὁ θεατὴς, ὅστις ἀγνωστὸ τὸ καταφύγιόν τῆς τοῦτο, ἐκπληττεται βλέπων μῆτέρα, συγκατανεούσαν νὰ προσφέρει τὸ δηλητήριον εἰς τὸν υἱὸν τῆς. Γνωρίζει ἂν θὰ προφθῆσῃ νὰ τοῦ δώσῃ ἔγκαιρως τὸ ἀντιφάρμακον; γνωρίζει ἂν ὁ δὸν Ἀλφόνσος θὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην μὲ τὸν Ἰανουάριον; Καὶ πρὸ πάντων διατί νὰ καταναγκασθῇ νὰ καταφύγῃ εἰς τὰ κινδυνώδη ταῦτα μέσα, ὅταν μὲ μίαν λέξιν τῆς δύναται νὰ σώσῃ τὸν Ἰανουάριον; Ὁ Ἀλφόνσος ἐπιμένει εἰς τὸν θά-

νατον τοῦ Ἰανουαρίου, διότι τὸν νομίζει ἐραστὴν τῆς Λουκρητίας. Ἄς εἶπῃ ἡ Λουκρητία ὅτι εἶναι υἱὸς τῆς καὶ ἡ ζήλο-υπία του κατευνάζεται, καὶ ὁ Ἰανουάριος σώζεται. Μετὰ τοὺς ὄνειδισμούς, ὅσους ὁ Ἀλφόνσος ἀπέτεινεν εἰς τὴν Λουκρητίαν, «ἄκουσε! ὄλην τὴν βδελυρὰν οἰκογένειάν σου τῶν Βοργιῶν, τὴν μισῶ ὡστὺν τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ σὲ πρῶτην ἀπὸ ὅλων, τὴν ὁποῖαν ἠγάπησα τόσον ἀπεγνωσμένος, κτλ. . » δὲν βλέπω τί δικαιονομεῖς, ἐὰν ὁμολογήσῃ τὸ πταίσμά τῆς. Τὴν μὲν ὑπόληψιν τοῦ ἀνδρός τῆς δὲν ἔχει νὰ χάσῃ ὡς ἐκ τούτου, κερδίζει δὲ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου τῆς. Διατί λοιπὸν σταματᾷ; Ὁ υἱὸς τῆς χάνεται, ὁ υἱὸς τῆς θανατώνεται ἢ μὲ τὸ ξίφος ἢ μὲ τὸ δηλητήριον, καὶ αὐτὴ σιωπᾷ! Φοβεῖται, ἀφοῦ εἶναι μήτηρ; Ἐντρέπεται ἀφοῦ εἶναι Λουκρητία Βοργία; Διαστάζει ἡ Μερόπη, ὅταν ὁ Πολυφόντης διατάσσει τοὺς στρατιώτας νὰ κτυπήσωσι τὸν Αἰγίσθον; «Βάρβαρε εἶναι υἱὸς μου!» ἀνακράζει (Βολταίρου Μερόπη, πρᾶξις δ' σκηνὴ β') καὶ ὅμως ἡ μητρικὴ αὐτῆ κραυγὴ δὲν μέλλει νὰ σώσῃ τὸν Αἰγίσθον· διότι ὁ Αἰγίσθος, ἅμα ἀναγνωρίζόμενος, εἶναι ἐχθρὸς τοῦ Πολυφόντου καὶ ἔχει τὰ πάντα νὰ φοβηθῇ· ἐνῶ ἅμα ὡς ἡ Λουκρητία ὁμολογήσῃ αὐτὸν ὡς υἱὸν τῆς, δὲν ἔχει πλέον νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν Ἀλφόνσον τίποτε.

Διατί λοιπὸν ἡ κραυγὴ τῆς Μερόπης, ἡ κραυγὴ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται ν' ἀποφύγῃ ἢ μήτηρ ἅμα ὡς ἡ δὲν ἔξοφτος ἐπαπειλοῦν τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ τῆς, δὲν ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Λουκρητίας Βοργίας; Διότι τέλος πάντων παρεκάλεσε, καθικέτευσε, ἐκολάκευσε, μετεχειρίσθη πάντα δελεαστικὸν τρόπον, καὶ δὲν ἐπέτυχεν. Ἠπειλήσεν, ἐνεθυμήθη τὴν ὥραιαν ἀποστροφὴν τῆς Κλυταίμνηστρας, ἣτις, ἐν τῷ Ὁρέστῃ τοῦ Βολταίρου (πρᾶξις ε' σκηνὴ ε') ὑπερασπίζεται τὸν υἱὸν τῆς κατὰ τοῦ Αἰγίσθου, εἰ καὶ ἐλθόντα εἰς Ἄργος διὰ νὰ φονεύσῃ τὴν μητέρα του· εἰδοποίησε τὸν τέταρτόν τῆς σὺ ζ υ γ ο ν νὰ μὴ τὴν ἐξωθήσῃ εἰς τὰ ἔσχατα ἄκρα. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς δὲν κατώρθωσάν τι πλείοτερον παρὰ τὸς ἰκεσίας τῆς. Τί ἄλλο λοιπὸν ἀπομένει εἰς αὐτὴν διὰ νὰ σώσῃ

τὸν υἱὸν τῆς, παρὰ ἡ σπαραξικάρδιος κραυγὴ τῆς Μερόπης;

Καί, ἐὰν ἡ Λουκρητία ἐκστομίση τὴν ἐπίσημον ταύτην λέξιν, ὁ Ἰανουάριος σώζεται· ἀλλὰ μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν πᾶσι καὶ τὸ ὄραμα· διότι ἡ ἐπίσημος αὕτη λέξις μέλλει ν' ἀποτελέσῃ τὴν λύσιν, καὶ τὴν λέξιν ταύτην, ἀναστειλομένην καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ὄραματος, μᾶς ἐπιφυλάττει ἡ ποιητὴς ὡς τὴν τελευταίαν, ὡς τὴν λέξιν ἐκείνην, ἣτις ἐξηγεῖ καὶ συνδιαπεραίνει τὰ πάντα. Καθὼς ἀπὸ ἐκστομισθῆ ἡ λέξις αὕτη, τὸ ὄραμα σταματᾷ. Ἄλλ' ἄς ἀνασταλῇ λοιπὸν, ἔστω, ἡ λέξις αὕτη, μὲ ὅλον τὸν κίνδυνον τοῦ Ἰανουαρίου. Ἄς ἀνασταλῇ κατὰ τὴν τρομερὰν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Λουκρητία χύνει ἢ ἰδίᾳ τὸ δηλητήριον καὶ τοῦ τὸ προσφέρει, καὶ ἂν καὶ ἀμφιβέλλω ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸν νὰ ὑποστῇ ποτε μήτηρ τοιαύτην δοκιμασίαν, ὅταν εὐστάθειαν καὶ ἂν ἤθελεν ἔχει. Ἀλλὰ προσέξατε, διὰ νὰ ἀναστείλῃ τις τοιαύτην λέξιν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ σπουδαῖον κώλυμα, λόγος ὅπως διάφορος παρὰ τὴν ἀπλήν ἀνάγκην δραματικῆς οἰκονομίας· εἶναι ἀνάγκη ὁ θεατὴς νὰ δύναται νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ πρόσωπον, μὴ προσφέρων τὴν λέξιν ταύτην, ἣτις μέλλει νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα, ἔχει σπουδαίους πρὸς τοῦτο λόγους. Ἡ Λουκρητία Βοργία, ἔχει, λέγετε, τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὸ ἀντιφάρμακον καὶ δύναται νὰ σώσῃ τὸν Ἰανουάριον χωρὶς ἀκόμη νὰ εἶπῃ λέξιν. Συγκατατίθεμαι. Ἄς ἴδωμεν τὴν σκηνὴν ταύτην.

Ἡ Λουκρητία ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Ἰανουαρίου.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΗΣ ΤΙΜΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ.

Ἰπὸ ***

Ἐν ὄλη τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπάρχει διδακτικώτερον κεφάλαιον, διὰ τε τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα, ἢ τὰ χρονικὰ τῶν ἀμαρ-

τημάτων του. Εἰς ἕκαστον μέγα ἔγκλημα ὑπάρχει μία μεγάλη ἀναλόγως δύναμις εἰς κίνησιν Ἐὰν ἡ μυχία ἐνέργεια τῆς δυνάμεως τῶν ὁρμῶν κρύπτεται ἐν τῷ ἀμυδρῷ φωτὶ τῶν συνήθων αἰσθημάτων, ἐν περιπτώσει ὅμως βιαιότερου πάθους ἀναπηδᾷ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, γίνεταί καταφανὴς, κολοσσιαία.

Μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐτοιμότης ἢ ἐπιθυμία δύναται νὰ λάβῃ χιλιάς μορφὰς καὶ διευθύνσεις, δύναται χίλια φαίνεμενα νὰ πραγματοποιήσῃ, δύναται εἰς χιλίους χαρακτῆρας ἄλλως ἀναμιγμένη νὰ φαίνεται, καὶ χίλιοι ἀνόμοιοι χαρακτῆρες καὶ πράξεις δύνανται πάλιν ὑπὸ τῆς αὐτῆς κλίσεως νὰ ἐξυφανθῶσι, καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ πρόκειται, οὐδόπως συναισθάνηται τοιαύτην συγγένειαν.

Ὁ Χριστιανὸς Βόλφ ἦτο υἱὸς ξενοδοχοῦ ἐν μιᾷ Γερμανικῇ κωμοπόλει καὶ, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του, συνειργάζετο μετὰ τῆς μητρὸς του ἐν τῷ ξενοδοχεῖῳ, μέχρι τοῦ 20οῦ τῆς ἡλικίας του ἔτους. Ἄλλ' αἱ ἐργασίαι των ἔδαιον κακῶς, καὶ ὁ Βόλφ εἶχε πολλὰς ὥρας ἀργίας. Ἦδη ἀπὸ τοῦ σχολείου ἦτο γνωστὸς ὡς κακῆθης παιδίον· ἀνεπτυγμένα κοράσια παρεπονούντο ἐπὶ τῇ αὐθαδεῖᾳ του, καὶ οἱ νέοι τῆς κωμοπόλεως ἐθαύμαζον τὴν πονηρὰν κεφαλὴν του. Ἡ φύσις εἶχε παραμελήσει τὸ σῶμά του. Μικρὰ καὶ ἀφανὴς μορφή, τρίχες οὐλαὶ καὶ δισειδούς μέλανος χρώματος, ρίς πεπιεσμένη, καὶ χεῖλος ἐξογκωμένον, τὸ ὁποῖον, πρὸς τοῦτοις, διὰ τοῦ λακτισματος ἐνὸς ἵππου, εἶχεν ἐκτοκπῆ τῆς θέσεώς του, προσέειδον εἰς τὴν ὄψιν του ἀσχημίαν ἣτις κατετρόμαζεν ὅλας τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὸν σαρκασμὸν τῶν συνομηλικῶν του πλουσίαν προσέφερε τροφήν.

Ἦθελε νὰ ἐκθιᾶξῃ ὅτι τῷ ἠρῶνουντο· διότι ἀπήρκεσαν, ἤθελε νὰ ἀρέσκει. Εἶχε ὀρέξεις σαρκακῆς, καὶ ἔπεισεν ἐαυτὸν ὅτι ἀγαπᾷ. Ἡ κόρη τὴν ὁποῖαν ἐξέλεξεν, ἐφέρετο πρὸς αὐτὸν κακῶς· εἶχεν ἀφορμὰς νὰ φοβῆται ὅτι οἱ ἀντιζηλοὶ του ἦσαν εὐτυχέστεροι· ἡ κόρη ὅμως ἦτο πτωχή. Ἡ καρδία, ἣτις ἔμενε κακλεισμένη εἰς τὰς ἐξαμολογήσεις τοῦ ἔρωτός του, ἤθελεν ἴσως ἀνοιχθῆ εἰς τὰ ἑωρὰ του· ἀλλὰ καὶ αὐτὸν

ἐπέβλεπε ἔνδεια καὶ ἡ ματρία προσπάθεια νὰ καταστήσῃ ἀρεστὸν τὸ ἐξωτερικόν του, ἀπερρόφα τὰ ὀλίγα ὅσα δι' ἐλεεινῆς ἐργασίας ἐκέρδιζεν. Ὁκνηρὸς ὦν καὶ ἀμαθὴς, δὲν ἠδύνατο δι' ἐπιχειρήσεων νὰ ἀνορθώσῃ τὸν καταπεσόντα οἶκόν του, ὑπερήφανος δὲ καὶ μαλθακὸς, καὶ μὴ δυνάμενος ἐπομένως ἀπὸ κυρίου, ὁποῖος, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐργάτην, νὰ ἀποβάλῃ τὴν ἐλευθερίαν του, ἣν ἐλάτρευεν, ἔν μόνον μέσον εἶδεν ἐνώπιόν του νὰ γίνῃ τίμιος κλέπτης. Ἡ πατρίς του ἀπέληγεν εἰς δάσος ἀνῆκον εἰς τὸν ἡγεμόνα· ἐθήρευε λαθραίως ἐν αὐτῷ, καὶ τὸ προϊόν τῆς λείας του περιήρατο ἀνελλιπῶς εἰς τὰς χεῖρας τῆς ἐρωμένης του.

Μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τῆς Γιαννούλας ἦτο καὶ ὁ Ροβέρτος, κυνηγὸς, ὑπρέτης τοῦ δασάρχου. Ταχέως παρετήρησεν οὗτος τὴν ὑπεροχὴν ἣν ἡ ἐλευθεριότης προσέδιδεν εἰς τὸν ἀντίζηλόν του, καὶ μετὰ πάθους ἀνεζήτησε τὰ αἷτια τῆς μεταβολῆς ταύτης. Ἐσύχναζε τακτικώτερον εἰς τὸν «Ἥλιον» (οὗτος ἦν ὁ τίτλος τοῦ ξενοδοχείου) ὃ δὲ ἐνεδρεῦον ὀφθαλμὸς του, ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας καὶ τοῦ φθόνου ὄξυνθεις, τῷ ἀπεκάλυψε ταχέως πόθεν ὁ χρυσὸς ἐκεῖνος ἐπήγαγε. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐκδοθῆ νέον αὐστηρὸν διάταγμα κατὰ τῶν κλεψιθηρῶν (Braconniers) ἐπιβάλλον φυλάκισιν εἰς τὸν παραβάτην. Ὁ Ροβέρτος κατεσκόπευε μετ' ἐπιμονῆς τὰς μυστικὰς ἐκδρομὰς τοῦ ἐχθροῦ του, καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ὁ Βόλφ εἰσῆχθη εἰς δίκην, καὶ μόνον διὰ τῆς θυσίας ὀλοκλήρου τῆς μικρᾶς περιουσίας του μετὰ κόπου κατώρθωσε ν' ἀποφύγῃ τὴν ποινὴν διὰ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως.

Ὁ Ροβέρτος ἐθριάμβευεν. Ὁ ἀντίπαλός του ἐξεβλήθη τοῦ πεδίου, καὶ ἡ εὐνοια τῆς Γιαννούλας ἔπαυσε πλέον διὰ τὸν ἐπαίτην. Ὁ Βόλφ ἐγνώριζε τὸν ἐχθρόν του, καὶ ὁ ἐχθρὸς του οὗτος ἦτο ὁ εὐδαίμων κάτοχος τῆς Ἰωάννας του· ἡ θλιβερὰ συναίσθησις τῆς ἐνδείας του συνηνώθη πρὸς τὴν ὑβρισθεῖσαν ὑπερηφάνειάν του. Ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ ζηλοτυπία ἐπενεργούσι βιαίως καὶ συγγρόνως ἐπὶ τῆς αἰσθηματικότητός του,

ἡ πείνα ὠθεῖ αὐτὸν, ἐκτὸς τῆς πατρίδος του, μακρὰν, ἢ ἐκδικησὶς καὶ τὸ πάθος τὸν προσηλοῦσιν ἐκεῖ. Γίνεται, διὰ δευτέραν φοράν κλεψιθήρας, ἀλλὰ τοῦ Ροβέρτου ἡ διπλασιασθεῖσα ἐπαγρύπνησις τὸν συλλαμβάνει καὶ ἐκ δευτέρου. Ἦδη ὑφίσταται ὅλην τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου, δὲν ἔχει πλέον τι νὰ δώσῃ, καὶ ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων παραδίδεται εἰς τὰς φυλακὰς τῆς πρωτεύουσας.

Τὸ ἔτος τῆς ποινῆς παρήλθε, τὸ πάθος του ἠϋξήσε διὰ τῆς ἀπομακρύνσεως, καὶ τὸ πείσμα του ἐνετάθη ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς δυστυχίας. Μόλις ἀνακτᾷ τὴν ἐλευθερίαν του, σπεύδει πρὸς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του, ἵνα ἐμφανισθῇ εἰς τὴν Ἰωάνναν του. Ἐμφανίζεται, ἀλλ' ἐκεῖνη τὸν ἀποφεύγει. Ἡ ἐσχάτη ἀνάγκη ἐκαμψε, ἐπὶ τέλους, τὴν ὑπερηφάνειάν του, καὶ ὑπερένικησε τὴν ὀκνηρίαν του—ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς πλουσίους τοῦ τόπου καὶ ζητεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ ἐπὶ μισθῷ. Ὁ γαιοκτήμων ὑψοῖ εἰρωνικῶς τοὺς ὤμους, ἐπὶ τῆθλυπρεπεῖ ἀδυναμίᾳ του· τὸ ρωμαλέον σῶμα τοῦστιβαροῦ συναγωνιστοῦ του ἐφελκύνει τὴν προσοχήν του ἀναισθήτου τούτου πύτρωτος. Το μᾶ τελευταίαν ἀπόπειραν. Μία ἐργασία τῷ εἶνε ἀκόμη προσιτῆ, ἡ ἐσχάτη ὑπολειπομένη εἰς τὸν τίμιον ἄνθρωπον—προσφέρεται ὡς χοιροβοσκὸς τῆς κωμοπόλεως, ἀλλ' οἱ ἰδιοκτητῆται δὲν ἐμπιστεύονται τοὺς χοίρους των εἰς ἓνα οὐτιδανόν. Ἀπατηθεὶς εἰς ὅλα του τὰ σχέδια, ἀποκρουσθεὶς πανταχοῦ, γίνεται διὰ τρίτην φοράν κλεψιθήρας, καὶ διὰ τρίτην φοράν ἡ ἀτυχία του τὸν ρίπτει εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀγροῦντου ἐχθροῦ του.

Ἡ διπλῆ κρηβάσις ἐπιβαρύνει τὴν ἐνοχλήν του. Οἱ δικασταὶ εἶδον ἐν τῷ κώδικι τῶν νόμων, ἀλλ' οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου. Ἀνάγκη ὑπῆρχε πανηγυρικῆς καὶ πραγματικῆς ἱκανοποιήσεως τοῦ περὶ κλεψιθηρῶν διατάγματος, καὶ ὁ Βόλφ κατεδικάσθη φέρων ἐπὶ τῆς ράχους τὸ σημεῖον τῆς ἀγχόνης διὰ καύματος κεχαραγμένου καὶ νὰ ἐργάζεται τρία ἔτη ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ φρουρίου. Καὶ ἡ περίοδος αὕτη παρήλθεν, ὃ δὲ Βόλφ ἐξῆλθε τοῦ φρουρίου ἐντελῶς ὅμως διάφορος ἢ ὡς εἶχεν εἰσέλθει.

Ἐνταῦθα ἄρχεται νέα ἐποχὴ τοῦ βίου του· ἄς ἀκούσωμεν αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὡς μετέπειτα ἐν τῇ ἐξομολογήσει του, καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου κατέθεσεν: «Εἰσῆλθον ἐν τῷ φρουρίῳ, εἶπεν, ὡς ἀποπλανηθεὶς, καὶ κατέλιπον αὐτὸ ἐξηχρεωμένος. Τότε εἶχον ἀκόμη προσηλές τι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἡ ὑπερηφάνειά μου ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ αἰσχρὸς μου. Μόλις μὲ ἔφερον εἰς τὸ φρούριον, μὲ ἐπέκλεισαν μετὰ 23 κταδίκων, ἐκ τῶν ὁποίων δύο ἦσαν φρονεῖς, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες δίκησμοι κλέπται καὶ τυχοδιώκται. Μὲ ἐγλεύαζον ὡσάντις ὠμίλου περὶ Θεοῦ, καὶ μ' ἐβίαζον νὰ προφέρω αἰσχρὰς κατὰ τοῦ Σωτῆρος βλασφημίας· ἔψαλλον ἐνώπιόν μου ἄσμενα ἄσματα τὰ ὅποια ἐγὼ, καίτοι ἀνεμιμένον ἡθῶν, μετ' ἀηδίας καὶ ἀποστροφῆς ἤκουον· ἀλλ' εἶ μᾶλλον ἐξήγειρε τὴν αἰδημοσύνην μου ὅτι, ἐβλεπον ἐκτελούμενον. Καθ' ἐσχάτην ἡμέραν σειρὰ ἐπανελαμβάνετο αἰσχροτήτων, καὶ νέον σχέδιον ἐχαλκεύετο. Κατ' ἀρχὰς ἀπεμακρυνόμην τοῦ ὄχλου τούτου καὶ ἀπέφευγον, ὅσον μοι ἦτο δυνατόν, τοὺς διαλόγους των. Ἀλλ' εἶχον ἀνάγκην ἐνὸς πλάσματος καὶ ἡ βαρβαρότης τῶν φυλάκων μου μὲ ἀφῆρσεν ὡς καὶ αὐτὸν τὸν κύνα μου. Ἡ ἐργασία ἦτο βαρεῖα καὶ τυραννικῆ, τὸ δὲ σῶμά μου ἀσθενές· εἶχον ἀνάγκην συνδρομῆς, ἢ διὰ νὰ εἶπω εἰλικρινῶς ἀνάγκην συμπαθείας, καὶ ταύτην μόνον διὰ τοῦ ἐπιλοῖπου τῆς συνειδήσεώς μου ὤφειλον νὰ ἐξαγοράσω. Οὕτω συμφικεῖσθην καὶ πρὸς τὰ αἰσχίστα, τοὺς δὲ τελευταίους τοῦ ἔτους μῆνας εἶχον ὑπερβῆ τοὺς διδασκάλους μου. Ἐκτοτε φλογερῶς ἐπόθουν τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερώσεώς μου, ὡς ἡμέραν καὶ τῆς ἐκδικησεώς μου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ εἶχον προσβάλει· καὶ μὲ ἀπεστρέφοντο ὡς ρυπαρὸν κτήνος

Ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ὡς τὸν μάρτυρα τοῦ φυσικοῦ δικαίου, καὶ ὡς τὸ ἰλαστήριον τῶν νόμων θύμα. Προσέτριβον, ἐν μανίᾳ, τὰς ἀλύσεις μου, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν ὑπεράνω τοῦ φρουρίου· μία εὐρεῖα ἀπόψις εἶνε διπλῆ κόλασις δι' ἓνα φυλακισμένον. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνέμου πνοῆ, ἣτις ἐσύριζε διὰ τῶν θυρίδων τῆς φυλακῆς μου, καὶ ἡ χαλιδῶν, ἣτις ἐκάθητο ἐπὶ τῶν σιδηρῶν

κιγκλιδῶν μου, μοὶ ἐφαίνοντο, ὅτι μὲ ἐγλεύαζον διὰ τῆς ἐλευθερίας των, καὶ καθίστων τὴν κήθειρξίν μου εἰς φοικωδεστέραν. Ἐκτοτε ὤμωσα ἀδιόλλακτον καὶ φλογερὸν μῖσος κατὰ παντὸς ἀνθρωπίνου ὄντος, καὶ ἐτήρησα πιστῶς τὸν ὄρκον μου.

«Ἡ πρώτη μου σκέψις ὅτε μόλις εἶδον ἐμαυτὸν ἐλεύθερον ἦτο ἡ πατρίς μου. Ὅσφ ὀλιγώτερον ἦτο κατορθωτὴ ἢ ἐκεῖ δικιμονή μου, τόσφ πλειότερα μοὶ ὑπέσχετο ἡ δίψα τῆς ἐκδικησεώς μου.

«Ἡ καρδία μου ἔπαλλεν ἀγρίως ὅτε τὸ κωδωνοστάσιον ἐφάνη μακρόθεν ἐκ τοῦ δάσους. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἐγκάρδιος ἐκείνη εὐφροσύνη τὴν ὁποίαν κατὰ τὴν πρώτην μου ἀποδημίαν εἶχον αἰσθανθῆ. Ἡ ἀνάμνησις ὄλων τῶν δεινοπαθιμάτων, ὄλων τῶν καταδρομῶν, ἃς ἐκεῖ ὑπέστην ἐξηγέρθη ταυτοχρόνως ἐκ τοῦ ἀπαισίου νεκρικοῦ ὕπνου τῆς· ὅλαι αἱ πληγαὶ ἀνεξέοντο, ὅλαι αἱ οὐλαὶ ἠνοίγοντο. Ἐδιπλασίασα τὰ βήματά μου, διότι μὲ ἐξωογόνοι, ἐκ τῶν προτέρων, ἡ ἰδέα ὅτι ἡ αἰφνιδία ἐμφάνισίς μου ἤθελεν ἐμβάλει εἰς τρόμον τοὺς ἐχθρούς μου, καὶ ἐπόθουν ἤδη νέαν κατασχύνην ὅσον ἄλλοτε ἔτρεμον πρὸ αὐτῆς.

«Οἱ κώδωνες ἐσήμαινον τὸν ἔσπερινόν, ὅτε ἔστην ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς. Ὁ κόσμος συέρρεε πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ταχέως μὲ ἀνεγνώριζον· πᾶς ὅστις διήρατο πλησίον μου, ὠπισθοχώρει ἔντρομος. Ἠγάπων πάντοτε πρὸς πολὺ τὰ μικρὰ παιδία, καὶ τὸ αἰσθημά μου τοῦτο ἀκουσίως μὲ παρέσυρε τότε νὰ δώσω ἐν νόμισμα εἰς ἓν παιδίον τὸ ὅποῖον ἐχοροπήδα πλησίον μου. Τὸ παιδίον μὲ ἠτένισεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἐκπληκτον, καὶ μοὶ ἔρριψε τὸ νόμισμα κατὰ πρόσωπον. Ἄν τὸ αἰμά μου ἦτο ἡρμώτερον, ἤθελον ἐνθυμηθῆ ὅτι ἡ γενειὰς τὴν ὁπίαν ἀπὸ τοῦ φρουρίου ἔφερον ἀκόμη, παρεμόρφου φοικωδῶς τοὺς χαρακτῆράς μου· ἀλλ' ἡ μοχθηρὰ μου καρδία εἶχεν ἐπηρέασει καὶ τὸ λογικόν μου. Δάκρυα, ὅποια οὐδέποτε πρότερον εἶχον χύσει, ἐκύλισαν ἐπὶ τῶν παρειῶν μου.

«Τὸ παιδίον δὲν γνωρίζει οὔτε τίς εἶμαι, οὔτε πόθεν ἔρχομαι, εἶπον σιγαλῆ τῇ φωνῇ, πρὸς ἐμαυτὸν, καὶ ὅμως μὲ ἀποφεύγει, ὡς ρυ-

παρὸν κτήνος. Μήπως λοιπὸν φέρω ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸ στίγμα, ἢ μήπως ἔπαυσα νὰ ὁμοιάζω πρὸς ἄνθρωπον, διότι αἰσθάνομαι ὅτι οὐδένα δύναμαι πλέον νὰ ἀγαπήσω; Ἡ περιφρόνησις τοῦ παιδίου ἐκείνου μὲ ἐπείρανε πλείοτερον ἢ ἡ τριετής κήθειφός μου, διότι τῷ ἔπραξα καλὸν, καὶ διότι οὐδὲν προσωπικὸν πάθος ἠδυνάμην νὰ τῷ καταλογίσω.

(ἀκολουθε)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΕΙΝ

Τὸ συρίζειν, ὅπερ φαίνεται ἡμῖν ἡ ἁθωτάτη διασκίδασις, ὑπῆρξε τὸ πᾶσι ἀντικείμενον τοσοῦτο σύστηράς κατακρίσεως καὶ βδελυγμοῦ.

Ὁ κ. Βούρτων ἐν τῷ ἔργῳ του τῷ ἐπιγραφόμενῳ «Πρῶτα βήματα ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ» ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἄραβες δυσχεροῦνται ἀκούοντες συρίζματα· καὶ ὁ κ. Έγκελ ἐν τοῖς «Μουσικοῖς Μύθοις» λέγει ὅτι τὸ στόμα τοῦ συρίσαντος δὲν δύναται νὰ καθαρισθῇ εἰμὴ ὑπὸ τεσσαράκοντα ἡμερῶν ἀποχῆς.

Προσθετεὶ δὲ ὅτι, κατ' ἄλλους, ὁ ἄνθρωπος συρίζει μόνον ὅταν ἐγγιχθῇ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Διαβόλου. Ἀρχία περιγραφῆ τῶν Νήσων Τόγκα (δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ 1848) ἀναφέρει ὅτι οἱ ἰθαγενεῖς κάτοικοι αὐτῶν δὲν συρίζουσι, διότι τὸ θεωροῦσιν ὡς περιφρόνησιν πρὸς τὸ Θεῖον. Οἱ Ἰσπανοὶ ἀποφύγουσι νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν ῥάβδον, ἢ μάστιγα. φοβούμενοι μήπως σείοντες αὐτὰς ἀκούσιως ἐκβάλλωσι συριγγὸν καὶ ἀποδιώξωσιν οὕτω ἀπ' αὐτοῦς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄλλοι φιλοσοφικώτεροι συμβουλεύουσι τὰ ἐξῆς: «Μὴ τὸ πράττης, τίς γινώσκει, τί εἶναι ἐν τῷ ἀέρι»;

Οἱ χωρικοὶ τῆς Βορείου Γερμανίας λέγουσιν ὅτι οἱ Ἄγγελοι κλαίουσιν ὅταν ἀκούωσι συρίζματα· πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν Ἀγγλων χωρικῶν ἀποστρέφονται τὸ σύριγμα ὡς ἴδιον τῶν φασμάτων.

Εἰς τὸ ἄκρον κατηγοροῦνται αἱ γυναῖκες ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, Γάλλων καὶ Ἀγγλων, ὅσαι ἐνίοτε συρίζουσιν. Ἀναποκρίτης τις τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικῆ «Σημειώσεως καὶ Ἐρωτήσεις»

ἀναγράφει ὑφ' ἡμερομηνίαν 5 Σεπτεμβρίου 1879, τὸ ἐξῆς περιεργὸν περιστατικόν. Ἰστᾶμενός τις ἐσπέραν τινὰ πλησίον τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας του, προσεπάθει νὰ καταπέσῃ τὸν κύνα του, ὅστις εἶχεν ἀπομακρυθῆ ὀλίγον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν· ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ κύων ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀδικηρῶν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ κυρίου του, ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἥτις τυχεῖως ἀφίκετο ἐκεῖ, ἀφουρματωῖς καὶ αὐτὴ δις τὸν ἐκάλεσεν, ἤρχισε συρίζουσα πρὸς αὐτόν. Μόλις ὁμοῦ ἐξέβλε τὸν πρῶτον συριγγόν, καὶ ἀμέσως διεκόπη ὑπὸ τῆς ὑπερηφάνιας τῆς ἐκφωνησάσης: «Μὴ δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία, συρίζετε! Ὅπόταν μία γυνὴ συρίζει, ἡ καρδία τῆς Αἰεπαρθένου αἵματώνεται».

Οἱ κάτοικοι τῆς Νορθαμτονσιρίας ἐν Ἀγγλίᾳ λέγουσιν ὅτι, συρίζουσα γυνὴ καὶ ὄρνις μιμουμένη τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, εἶναι πράγματα ἀπαρέσκοντα καὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἄνθρώπους.

A whistling woman and a crowing hen
Are neither fit for God nor men.
Ἐν Κορνυάλλῃ, τὸ συρίζειν θεωρεῖται ὡς κακὸς οἶωνος κατὰ τινα προομίαν: «A whistling woman and a crowing hen are the two unluckiest things under the sun» (= γυνὴ συρίζουσα καὶ ὄρνις μιμουμένη τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέκτορος, εἰσὶ τὰ δύο ἀτυχέστατα πράγματα τῆς ὑψηλίου).

Ἡ δὲ Γαλλικὴ προομία, «Une poule qui chante le coq, et une fille qui sifle portent malheur dans la maison», ἔχει σχεδὸν τὴν αὐτὴν σημασίαν.

Οὐδεμία ὁμοῦ προομία ὑπῆρξεν ὑπερβολικώτερα τοῦ ἀγγλικοῦ στίχου, ὅστις βεβαίως, ὅτι συρίζουσα γυνὴ προκαλεῖ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Σατανᾶ.

«A whistling wife and a crowing hen
Will call the old gentleman out of his den»
Ἐὰν πιστεύσωμεν εἰς τὸν κ. Χένδερσον, (αἰδισυδαιμονία τῶν Βορείων Χωρῶν) πλοίαρχός τις ἠονήθη κατηγορηματικῶς νὰ προσλάβῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν ἐκ Σκόρβορο νέαν τινὰ κυρίαν, πλουσίαν καὶ ἀξιοτίμιον. «Ὅχι, ὄχι», εἶπε, «θὰ μοὶ φέρῃ ἀτυ-

χίαν κατὰ τὸν πλοῦν». Ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν ἀπορούντων ἀκρατῶν αὐτοῦ «διατί;» «Πῶς!» ἀπήντησε, «ὁδὲν γνωρίζετε; Ἡ κυρία αὕτη συρίζει!»

**

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

ΚΑΘΩΣ

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλίδιον.)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

I

Ἐρθα γίνεται λόγος περὶ ἐκτάκτου ἰγνηλασίας ἐν τῇ δάσει ὑπὸ τοῦ Μπάρπαντῶρη καὶ εὐρίσκειται ὅτι ἡ ἐσθῆς τῆς Γιαννούλας κρύπτει πολλὰ ὠραία πράγματα.

Καταρρέουσι καὶ ῥεῖπουνται ἢ καὶ μετασχηματίζονται εἰς ἐπικύλεις τὰ ἀρχαῖα μέγαρα, οἱ πύργοι ἐκεῖνοι οἱ περιφρημοὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα . . . .

Τὸ μέγαρον Λαβερεῖ, ἐν τῶν σημαντικωτέρων τοῦ Δουβερεῖ, ὑπέστη ἕνα τῶν ἀβελτέρων τούτων μετασχηματισμῶν.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Λαβερεῖ, τῶν περιφρημῶν ἐκείνων κομήτων καὶ βαρόνων τῆς ἱστορίας τῶν ἡμετέρων ἐμφυλίων πολέμων, εὐρὺ καὶ πυκνὸν δάσος ἐκ πολυκαρίνων ὄρων ἐξετείνετο κατὰ τὰς ἀποκρήμους πλευρὰς ἀπορρώγος λόφου. Ἀλλὰ τὰ μεγάλα δένδρα κατεκόπησαν τώρα ριζηδὸν καὶ τὰ ἄλλα φαίνονται οἰοῦνται ἀποκεφαλίσθεντα.

Βάνδαλός τις θὰ διῆλθεν ἐκεῖθεν!

Πᾶς τις ἠνόει, ὅτι οἱ Λαβερεῖ ἔπαυσαν τοῦ νὰ ἦναι κύριοι τοῦ μέρους τούτου, ἀφοῦ οὐδὲν πλέον αὐτὸ παρουσίαζε τὸ ἀργοντικόν. Εἰς τὰ εὐρέα οἰκήματα, τὰ θορυβωδέστατα ἄλλοτε, δὲν ἐνυπῆρχε ζωὴ. Ἡ ἐγκατάλειψις ἦτο φανερά· ἡ ζωηρότης, ἡ εὐθυμία εἶχον ἐκλίπει μετὰ τῶν ἄλλοτε πολυαριθμῶν οἰκετῶν.

Ἐν τῷ μεγάρῳ ἐθασίλευσεν ἡ σιγὴ, ἐν δὲ τῇ νεοδητήφ ἐπαύλει ἡ γαλήνη.

Τὸ ὄλον προσωπικὸν τῶν οἰκετῶν συνίστατο ἤδη ἐξ ἐνὸς γέροντος ὀδοφύλακος καὶ μιᾶς νέας χωρικῆς, οἵτινες συνωμίλουν ἐν τῷ οὐδῶ τῆς θύρας.

Ὁ φύλαξ ἦτο ἀρχαῖος στρατιώτης τραχέος ἐξωτερικοῦ, οἱ δὲ λαθροθῆραι καὶ λωποδύται θὰ τὸν εὐρίσκον βεβαίως πολὺ ἀπότομον. Τὸν ὠνόμαζον Μπάρπαντῶνην. Ἡ νέα χωρική, Γιαννούλα ὀνόματι, ἦτο ὄλιως τὸ ἀντίθετον ἐκείνου. Εἰς τὰ πέριξ πολλὰ ἐψιθυρίζοντο περὶ τῆς ἀγνώστου καταγωγῆς τῆς, εὐρίσκον δὲ, ὅτι οἱ τρόποι τῆς ἦσαν πολὺ εὐγενικώτεροι ἢ ὅσον ἀπῆται ἡ θέσις τῆς ὡς μαγειρίσσης.

Διότι ἡ Γιαννούλα ἦτο μαγειρίσσα.

Πόσον ὁμοῦ ὠραία! Πόσον θελκτικὴ καὶ κχαριτωμένη ἦτο ἡ μαγειρίσσα αὕτη! . . . . Ἐφαίνετο ὡς τις δοῦκισσα μετημφεσμένη ὡς ποιμενίς καὶ διδάσκουσα ἀπὸ τῆς σκηπῆς βουκολικόν τι δράματιον.

Εἶχε μικρὸν ὡς παιδίσχος τὸν πόδα, τοῦ οἴπου ὁ σχηματισμὸς ἀπεκρύπτετο ἐντὸς εὐρέων πεδίων· ἀλλ' ὑπὸ τὸ ὑποχιτώριον, ἀτημελῶς ἀνασεσυρμένο, γονδρὰ κυανῇ περικνημῆς ὑπατύπου σφυρὰ ἀξιολάτρευτα καὶ ἄκρα κνήμης, ἥτις ἐβάλλεν εἰς θάμβος. Ἡ ἐσθῆς τῆς κατέπιπεν ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι γονάτων, ὑπέκρυπτε δὲ πολλὰ πλούσια κίλλη δεικνύουσα τὴν κανονικότητα καὶ τελειότητα τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ σώματος ὑπὸ τὰς ἀδιακρίτους αὐτῆς πτυχάς.

Ἡ ὑπόστιλπνος χεὶρ τῆς εἶχε ροδόχρους τοὺς ὄνυχας καὶ τόσφ ἐξαισιῶς διαφανεῖς, ὥστε οἱ κάτοικοι τῶν περιχώρων ἰσχυρίζοντο, ποιητικῆ ἀδεία, ὅτι ἦσαν ὑέλιννοι. Οἱ δάκτυλοι εἶχον τὸ φυσικὸν ἐκεῖνο σχῆμα τὸ τόσφ σπίνιον παρὰ τοῖς χωρικοῖς καὶ δὴ παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῶν πόλεων, ἦσαν ὀηλ. ἀληθῆς καλλιτέχνημα ὡς πρὸς τὴν κομψότητα, ἕκαστος δὲ ἀρμὸς ἐσχημάτιζε κοιλότητα, ἥτις ἐφαίνετο ὡς εἰ προὔκαλει τὸ φίλημα.

Ἡ ξανθὴ καὶ πλουσία κόμη τῆς, ἐπιστέφουσα μέτωπον ἄγνον, κατέπιπτεν εἰς πολυτελεῖς πλοκάμους μέχρις ὀσφύος. Τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν· εἶχε μεγάλους, κυανούς, μεστοὺς τρυφερότητος καὶ ὑψύγρους τοὺς

ὄφθαλμούς, ἀπαστρέπτοντας ποῖαν τινα ρεμβώδη καθήρειαν, τῆς ὁποίας τὸ κεχυνωμένον ὑπομειδίαμα ἐπαίξε ἐπὶ τῶν ὀροσερῶν χειλέων περιφραττόντων μικρότατον στόμα, ὅπερ θλίψις τις, ὡς φαίνεται, ἐνδόμυχος καθίστα ξένον εἰς πᾶσαν ἔκφρασιν χαρᾶς.

Ἐχούσα ἄγνων τὸ μέτωπον, ροδοχρόους τὰς πικρίας, τὴν ῥίνα κατὰ τὸν ἑλληνικὸν τύπον, τὸν πώγωνα χαριέντως ἐγγεγλυμένον καὶ συμπληροῦντα ἐξαισιῶς τὸ ὠσειδὲς τοῦ ἀγγελικοῦ της προσώπου, τοῦ παρουσιάζοντος τὰς τελειότητας ἀγαλματίου τῆς Παναγίας, ἡ Γιαννούλα, ἐκτὸς τῆς ὀροσερότητος τῶν χειλέων, οὐδὲν ἐν τῇ ὠροᾷ φυσιογνωμίας τῆς εἶχε τὸ γυναικεῖον ὡς πρὸς τὴν ἐπιψιν τῆς ἡδυπαθείας.

Ἡ προτομή τοῦ σώματος ἐφαίνετο, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐνσάρκωσις θεᾶς ἐκ μαρμάρου τῆς τελειότερας γλυφίδος ἀρχαίου καλλιτέχνου. Ἡ Γιαννούλα διετέλει εἰς τὴν δραπέτιδα ἐκείνην τοῦ βίου τῶν νεανίδων στιγμὴν καθ' ἣν ἡ φύσις εὐρίσκειται εἰς λατρευτὴν ταλάντευσιν. Ὡς τὸ ρόδον τὸ μόλις διανοῖξεν παύει τοῦ νὰ ἦναι χαρίζεις κάλυξ, χωρὶς ὁμως νὰ ἦναι εἰσέτι ἄνθος, οὕτω καὶ ἡ Γιαννούλα δὲν ἦτο πλέον παῖς. Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ ὑποστίλνῳ καὶ ἀπαλῇ χοιρᾷ τῆς σαρκὸς μαλθακότητος τῆς ἡδυπαθείας, ἐνίστη δ' οἱ ὄφθαλμοί της ἐπισκίπειτο ὑπὸ χανόντητος, ἥτις ἐξήγγελλεν ἐπιθυμίας καρδίας, ἣν ἀόριστοι διετίρασσον πόθοι. Ἄλλ' ὅποια καταπληκτικὴ ἀντίθεσις! Αἱ κινήσεις, τὸ βλέμμα, τὸ μειδίαμα, ἡ στάσις ἐν γένει τοῦ σώματος ἔμενον ἄγνὰ, μαρτυροῦντα τὴν αἰδήμονα ἄνοιαν τῆς παρθένου. Εἶχεν αὕτη τὰς ἐκπλήξεις καὶ τὴν αἰφνίδιον ἐκείνην ἐκπτώσιν, αἵτινες ἐμβάλλουσι τὰς νέας εἰς ταραχὴν.

Τοιαύτη τις ἦτο ἡ ὥραία κόρη, ἥτις συνδιελέγετο μετὰ τοῦ φύλακος Μπαρμπαντώνη.

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἡ θερμοκρασία ἦτο χλιαρὰ. Ἡ Γιαννούλα κητημένη ἐν τῇ αὐτῇ ἀνέπνεε τὴν ἀρωματώδη τοῦ δάσους αὔραν. Ἡσχολεῖτο πλέκουσα μηχανικῶς ἐργόχειρόν τι. ἀλλὰ μόνον οἱ δάκτυλοι ἐργάζοντο· ἡ διάνοιά της προσηλοῦτο ἀλλαχού. Ἡ κόρη ἤκουε τοὺς λόγους τοῦ γέροντος δασοφύλακος δυσπίστως ὑ-

πομειδιῶσα, οὐχ ὡσανεὶ τῇ ὠμίλει οὗτος περὶ ἔρωτος, ἀλλὰ διότι ἐθεβαίου τόσῳ ἀλλόκοτα πράγματα, ὥστε ἡ νέα κόρη νὰ μὴ δύναται νὰ δώσῃ πίστιν, μεθ' ὅλας τὰς ἐπανειλημμένας διασαφήσεις καὶ τὴν ἐπιμονὴν αὐτοῦ, αὐτόππου ὑπάρξαντος τῶν γεγονότων μάρτυρος.

— Ὅταν σοῦ λέγω, Γιαννούλα, ἐπανελάμβανεν ὁ φύλαξ, πῶς ὅτι εἰς τὸ δάσος εἶνε πράγματα ὑποπτα· πῶς ὅτι τὸ δάσος εἶναι γεμάτο ἀπὸ κλέπτων βοεμῶν καὶ πῶς ὅτι ἀνεκάλυφα τὰ ἔγνη των ἐκεῖ μέσα . . .

— Ἐλάτε δὲ Μπαρμπαντώνη, ἀπεκρίνατο ἡ Γιαννούλα. Καλὲ, ἐτρέλλαθήκατε; Ὁ τόπος μας δὲν ἔχει κλέπτας, τοῦτο τὸ γνωρίζετε τόσῳ καλά ὡς καὶ ἐγώ.

— Ἀλήθεια, πῶς ὅτι ὁ τόπος μας εἶνε τίμιος, εἶπεν ὁ φύλαξ, καὶ πῶς ὅτι ἡ χωροφυλακὴ δὲν ἔχει πολλαῖς δουλείαις. ἀλλὰ ὁ σκύλλος μου ἐμυρίσθηκε πατημασθαῖς καὶ ἰσηκώθη ἐπάνω ἡ τρίχα του καὶ ἐμούγκρισε. Αὐταῖς οἱ πατημασθαῖς, κύτταξε δὲ, Γιαννούλα, δὲν εἶναι κανενὸς παληκαριού! Ἐγὼ εἶδα ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμο, εἰς τὸ χανθᾶκι, μιὰ σειρὰ ἀπὸ βήματα παράξενα — θέλω νὰ πῶ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι σειραῖς, καὶ τόσοι πρέπει νὰ ἦναι αὐτοὶ οἱ διακονιάρεοι.

— Καθημερινῶς οἱ ξυλοκόποι πηγαίνουν εἰς τὸ δάσος. Τρομάζετε διὰ μηδαμινὰ πράγματα, Μπαρμπαντώνη.

— Αὐταῖς ἡ πατημασθαῖς δὲν εἶναι ξυλοκόπων. Φαντάσου πῶς οἱ κκοῦργοι — γιατί γιὰ κκοῦργοι, δὲν ἔχω καμμιά ἀμφιβολία πῶς εἶναι αὐτοὶ — φοροῦν εἶδος παντώφλαις γιὰ νὰ μὴ κάνουν ταραχὴ, καὶ . . .

Ἡ νεᾶνις, ἀπαυδήσασα ν' ἀκούῃ τὰς διηγήσεις τοῦ Ἀντωνίου ἠγέρθη ἀποτόμως καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἔπαυλιν χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν τινα, περιορισθεῖσα μόνον νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους.

— «Τί εἶχες, Γιάννη; Τί εἶχα πάντα», εἶναι αὕτη ἡ Γιαννούλα· γλυκερὰ σὰν τὸ γάλα, ταῖς περισσότεραις φοραῖς· κᾶποτε ὁμως, τρᾶκ ἀγριεύει σὰν ζαρκάδι. Τῆς μιλάει κανεὶς ἤσυχα, ἤσυχα, καὶ αὕτη ἀκούει καὶ ἀποκρίνεται ὑστερα ὁμως, παφ! καὶ σοῦ κλείει τὴν πόρτα

εἰς τὴν μύτη! Νὰ τὴν τώρα ἔφυγε, καὶ δὲν ἔξερει κανεὶς τί διάβολο φαντασία τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι. Τί τρελλὸ κορίτσι!

Καὶ ταῦτα μονολογῶν ὁ Μπαρμπαντώνης ἐρόφησε γενναίαν δόσιν νικοτιανῆς, ἐθημάτισε μικρὸν τι καὶ εἰσῆλθεν εἰς μικρὸν οἰκίσκον προωρισμένον εἰς ἀπόκλειστικὴν αὐτοῦ χρῆσιν. Ἐλαβε δὲ ῥαβδὸν πυροβόλον γεγομωμένον διὰ σφαιρῶν, ἀνήρτησεν ἐκ τῆς ζώνης του κυνηγετικὴν μάχαιραν, ἐκάλεσε διὰ συρίγγματος τὸν μολοσσόν του καὶ ἀπεμακρύνθη.

— Δὲν ἔστραβώθηκα ἐγώ, καὶ ἔξρω τί λέγω. Ποτὲ ὁ Μπαρμπαντώνης δὲν ἐπῆρε τὴν κωλοφωτιὰ γιὰ λυχνάρι. Εἰς τὸ δάσος εἶναι, εἶναι κκοῦργοι καὶ ὑπάγω νὰ τοὺς εἰπῶ δύο λογάκια εἰς τὸ αὐτί! Κρίμα τοῦ δὲν θὰ ἦναι ἐκεῖ καὶ τὸ ἀφεντικό· ἤθελα νὰ τὸν εἰδοποιήσω, μὰ ἡ Γιαννούλα θὰ τοῦ τὸ πῆ.

Καὶ ταῦτα ψυθυρίζων μετὰ τῶν ὀδόντων του εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὰ πυρεῖα τοῦ πυροβόλου του.

Εἰς ἡμισείας λεύγης ἀπόστασιν ὁ μολοσσὸς ἔστη αἰφνιδίως.

Ὁ Μπαρμπαντώνης κατέπνιξε φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ ἐρόφηθη ἐντὸς λόγχης. Εἶχεν ἰδεῖ . . . . .

II

Ἐνθα παρεισάγεται εἰς τὴν σκηνὴν ἄνθρωπος πολλὰ παρασχὼν τῇ διαιουθῆναι πράγματα.

Ἡ Γιαννούλα, ἀποσυρθεῖσα εἰς τὴν ἔπαυλιν, ἐκαθέσθη ἐπὶ σκιμποδος καὶ ἀφέθη εἰς ρεμβασμόν. Δὲν ἤκουε δὲ ὑπανοιχθεῖσαν τὴν θύραν, δι' ἧς εἰσῆλθεν ὁ ἐπιστάτης, χωρικός, ἐνδεύμενος ὡς ἀστὸς, ὅστις ἐποίησεν ἐμφαντικὸν ἰλλωπισμόν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς μικρᾶς μαγειρείουσης.

Βεβαίως ὁ ἀγροῖκος οὗτος, κρατῶν εἰς τὸ μαγειρεῖον τοιοῦτον θησαυρὸν οἷα ἡ Γιαννούλα, ἦτο βλάξ μηδεμίαν ἀποδίδων προσοχὴν εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῆς φύσεως ἢ τῆς τέχνης, ἐκ-

τὸς ἐὰν λολοισμένως καὶ ἔνεκεν μυστικῆς τινοῦς αἰτίας ἀπέκρυπτε τὴν κόρην.

Ἰστατο ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἐπορθαλιῶν τὰ ἀπαρίμιλλα ἐκεῖνα κάλλη οὐχὶ ὡς ἄνθρωπος ἔχων ἀσθησιν τοῦ καλοῦ καὶ πεπειραμένως ἐκτιμῶν τὰς λεπτομερείας τῆς τελειότητος, ἀλλ' ὡς ἀγροῖκος λαϊμάστων διὰ τὴν ἡδονὴν, ὡς ἀγροῖκος, τοῦ ὁποίου τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐξηρέθιζε τὸ σύμπλεγμα ἐκεῖνο τῆς καλλονῆς, χωρὶς νὰ τῷ προξενῆ τὸ ἐνθουσιασμόν τοῦ πάθους. Ὁν τὸ κάλλος ἐμπνέει εἰς εὐγενεῖς ψυχάς.

Ἐβλεπε μὲ βλέμμα ἀφελγὲς τὴν ὥραϊαν κόρην καὶ ἤσθημαινεν ὡς ἐὰν τὸ αἶμα εἶχεν ἀναθῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του.

Προῦχώρησε βραδέως καὶ ἀκροποδητὶ, ἐπλησίασε τὴν ρεμβάζουσαν Γιαννούλαν καὶ κύψας ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ κυκνείου τραχήλου της ὑγρὸν φίλημα ρυπάναν τὴν χιονόχρουν καὶ στίλβουσαν ἐπίδερμίδα τοῦ ἀγγελομόρφου πλάσματος.

Ἡ κόρη ἀνεσκήρτησεν, ἔβαλε κρυγὴν καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν μετ' ἀγνανκτήσεως, ἀπέμεινε δὲ ἄναυδος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως παρατηρήσασα τὸν ἐπιστάτην.

Οὗτος ἐξέλαβε τὴν ἐκπλήξιν ταύτης ὡς ἐνθουσιαστικὴν.

— Ἐλα δὲ, μικρὰ μου Γιαννούλα, εἶπε, προσπαθῶν νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀβραῆς κόρης. Ἐχομεν νὰ μιλήσωμεν οἱ δύο μας, καὶ θὰ ἐκπλαγῆς, ὅταν μάθης τί θέλω νὰ σὲ εἰπῶ!

Καὶ ταῦτα λέγων ἔστρεψεν αὐτήν· ἀλλ' ἡ παιδίσκη σιωπῶσα ἀπεσύρθη ἀποτόμως καὶ, ἔλαφρὰ ὡς ὄρεκός ἐξαγριωθεῖσα, ἔφυγε πρὸς τὸ ἀντίθετον τοῦ ἐστιατορίου μέρος, πλησίον τοῦ παραθύρου.

Ὁ ἐπιστάτης ἐπλησίασεν ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας καὶ, ἐνῶ ἐκεῖνη προέτεινε τὰς χεῖρας ὅπως τὸν ἀπωθήσῃ, εἶπε.

— Στάσου δά! μὴ φοβεῖσαι, μικρούλα. Κάμμία νέα δὲν ἀρνεῖται νὰ ἀγκαλιάσῃ τὸν ἀρραβωνιαστικόν της!

Προδῆλως ὁ ἐπιστάτης ἤλπικε μέγα ἐκ τῶν λόγων του ἀποτελέσματος. Καὶ ἐπέτυχεν μὲν τοῦτο, ἀλλ' ὅλας ἀντιστρόφως.

Ἄντι νὰ ἐρυθριάσῃ ἐκ τῆς χαρᾶς ἡ Γιαννούλα ὠχρίασε καὶ ἐκλονίσθη· στήριχθεῖσα δὲ ἐπὶ τινος κιβωτίου καὶ πιέζουσα διὰ τῆς χειρὸς τὴν σφοδρῶς πάλλουσαν καρδίαν τῆς·

— Σὺ ἀρραβωνιστικός μου! ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, Γιαννούλα, μάλιστα ὦραία μου· θέλω νὰ σὲ νυμφευθῶ. Ἔχεις δεκαεῖς χρόνους καὶ εἶσαι εἰς ὦραν γάμου. Ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς θὰ ὀνομάζῃσαι, στρογγυλά, στρογγυλά, Κυρία Βιλλώτου. ὦ! τοῦτο θὰ κάμῃ νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ των ὄλα τὰ κορίτσια τοῦ Πρεστῆ.

Ἡ Γιαννούλα διέκοψεν ἀποτόμως τὴν σιωπὴν, ἣν ἀπὸ τινος ἐτήρει, καὶ ἀνέκροξε μετὰ περιφρονητικῆς ἀγανακτήσεως.

— Ἐγὼ! Ἐγὼ σύζυγός σου! . . .

— Μάλιστα ἐσύ! εἶπεν ὁ Βιλλώτος παρρησιῶν τὴν συμπεριφορὰν τῆς κόρης. Μάλιστα, ἀγάπη μου, σύζυγός μου ἐσύ. Ἐγὼ σὲ ἐξετίμησα, καὶ ἐπειδὴ ἔχεις πολλὰς καὶ καλὰς ἰδιότητας ἀπεφάσισα νὰ σὲ καταστήσω οἰκοκυρὰν μου.

Ἡ κόρη ἐποίησε τότε σχῆμα ἀγανακτήσεως. Ἐμβλέψασα δὲ εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὑπερθεῖν τοῦ ἀγροίκου ἐπιστάτου, καθρέπτῃν, ἀπεικονίζοντα τὴν ἀγγελικὴν αὐτῆς μορφήν, προσήλωται ἐπειτα τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ αὐτοχειροτονήτου τούτου μνηστῆρος καὶ ζωηρὰ ἔκφρασις ἀπροσφής· ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Ὁ ἐπιστάτης ἦν ἀνὴρ γονοροειδέστατος, βραχὺς τὸ ἀνάστημα καὶ προγύστρω, ἀποστάζων πιμελὴν ἐξ ὄλων τῶν πόρων τοῦ σώματος, δίκην χοίρου παχυθέντος. Ὁ γονορός καὶ παχύς του τράχηλος προεξείχε τοῦ ἐπενδύτου καὶ ἡ προμήκης γαστήρ ἐνέτεινε μέγροι διασπάσει τὸν ὑπενδύτην του. Αἱ παρειαὶ του ἐκρέμαντο χαλαραὶ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα ἡ ὑποκίτρινος χολὴ ἀνεπέστετο εἰς εὐρείας κηλίδας.

Ἦτο ἀληθὲς ἀρούρης ἄχθος.

Ἡ κεφαλή του εἶχε τι τὸ ἀποτρόπαιον. Τὸ εὐρὺ μέτωπόν του ἦτο καὶ συμπεπαισμένον, ἐλέγχον φύσιν κινδυνωδестаτήν, ἱκανὴν ν' ἀναπτύσῃ ἐν τῇ κακίᾳ σπανίαν νοημοσύνην, οὐχὶ τὴν καθαρὰν διαυγῆ καὶ ἀφελῆ, ἀλλὰ τὴν πανούργον,

ἀπαταλὴν, ὑπουλον καὶ ὑποκριτικὴν ἐκείνην νοημοσύνην, ἣτις ποιεῖται τοὺς συνδυασμοὺς πρὸς καταστροφὴν καὶ ὄλεθρον τοῦ πλησίον.

Τὸ βλέμμα του, τὸ χυδαῖον, ὅτε μὲν ἦτο ἀτάραχον, ὅτε δὲ ἀνάπλεων πυρίνων ἐλλάμψεων ἐπιθυμίας. Ἡ σιμὴ κατὰ τὴν βῆσιν καὶ κυρτῆρίς του εἶχεν ἐξόγκωμα ἐν τῷ μέσῳ, παρουσιάζουσα οὕτω τὸν διπλοῦν χαρακτῆρα τοῦ ἀρπαγος καὶ τοῦ ἀσώτου.

Ἐπὶ χειλέων παχέων, ἐρρυτιδωμένων καὶ διανοιγομένων πίντοτε, βάλλατε μειδιάμα ἡλίθιον χωρικοῦ τειυρωμένου ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἀλλὰ σημειώσατε εἰς τὰ ἄκρα τοῦ στόματος τι θηριῶδες καὶ λαϊμᾶσσον, καὶ θέλετε ἔχει πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἦν — διότι δυστυχῶς ἡ διήγησις ἡμῶν εἶναι ἀληθεστάτη — κροᾶμα ἀλλόκοτον ἰσχύος καὶ δειλίας, ἐνεργητικότητος καὶ ἀδυναμίας, νοημοσύνης καὶ βλακειας, παράφρονος φιλοδοξίας καὶ ταπεινοφροσύνης.

Ἄλλως τε, χωρικοὺς ἅμα καὶ ἀστούς, ἐκέκτητο ὄλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἀγρότου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς ἀρετάς. Ἦτο φιλόργυρος, γλισχρος, ἔρπων πρὸ τοῦ ἰσχυροῦ, ξένος εἰς πᾶσαν κλιτικὴν αἴσθησιν, ἀμδύς πρὸς πᾶν διανοητικὸν ἔργον. Συγγρωτισθεὶς μετὰ τῶν ἀστῶν, ἔλαθεν ὡσαύτως παρ' αὐτῶν τὰ ἐλαττώματα, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰς ἀρετάς. Ἐνεδύετο ὡς ἐκεῖνοι, ἀλλὰ δὲν ἤλλασεν ἕδισμα εἰμὴ κατὰ πενταετίαν. Ἦτο ἀλαζών, οἰηματίας, περυστημένος ὡς ἀσκός.

Ἡ ἀνάγνωσις πολιτικῆς τινος ἐφημερίδος καὶ σχέσεις τινές, ἅς συνῆψε μετὰ τινων εὐηγμένων πολιτῶν, τῷ εἶχον ἐμπνεύσει ἀχαλίνωτον ἐπιθυμίαν πλοῦτου καὶ τιμῶν. Ἀπαίδευτος, ἄνευ ἀνατροφῆς, διεβουκολεῖτο ὑπὸ μάγῳ ἐλπιδῶν· ἐκέκτητο τὰ μέσα τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν, ἀλλ' εἶχεν ἀπομείνει ἀγροῖκος.

(ἀκολουθεῖ)

P. DU BOISGOBBY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ (*)

(Ἔκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ὑπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦ. ΣΤ'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 77 τεύχους τοῦ «Σεραπίου»)

Ἡ Μαγδαληνὴ μικροῦ ἔδεξσε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἐπεσεχθείσης ἐντυπώσεως.

Πλέον τῆς ὥρας διέμεινεν ἄνευ ἀνακτήσεως τῶν αἰσθησέων τῆς, δὲν ἠδυνήθησαν δὲ νὰ μεταφέρωσιν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς τῆς ἢ τὸ ἐσπέρας τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας.

Ὁ κ. Μωγάρ καὶ ὁ Σουκαρριέρ διενεκτέρευσαν παρ' αὐτῆς, ἀνταμιλλόμενοι τίς μᾶλλον νὰ παραμυθίσῃ, καὶ ἰδίᾳ νὰ καταπρήνῃ τὴν νεανίδα.

Ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον τοῦ πρῶτου, καθότι ἡ δύστηνος κόρη οὐδὲν ἐβούλετο ν' ἀκούσῃ καὶ ἐπεκαλεῖτο μεγαλοφῶνως τὸν θάνατον.

Τῇ ἐπιούσῃ πρῶτα, ὅτε μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ ἐνδοῦσα εἰς τὴν φυσικὴν ἐκείνην κόπωσην, τὴν συμπαρομαρτοῦσαν πᾶντοτε ταῖς μεγάλαις θηϊκαῖς κρίσεσιν, ὁ κόμης καὶ ὁ ἀρχαῖος συνάδελφος αὐτοῦ τὴν κατέλιπον ὅπως τυσκεφθῶσιν.

Ἡ θέσις ἦν φρικώδης, οὐδεμίαν δὲ διέβλεπον θεραπεῖαν αὐτῆς.

Τὴν προτεραίαν ἐτι ἤλπίζον ν' ἀπαλλαχθῶσιν ταύτης δι' ἐσπευμένης ἀναχωρήσεως.

Εἶχον δὲ συμφωνήσει νὰ μεταβῶσι μετὰ τῆς

(*) Ἐπειδὴ καὶ πολλοὶ τῶν τῶς συνδρομητῶν τοῦ «Σεραπίου» ἐγένοντο ἡδὴ ἡμέτεροι, ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐξακολουθήσεως αὐτοῦ μέχρι τέλους ἐν τῷ «Αἰγυπτιακῷ Ἀστέρῳ». Τούτου ἐνεκεν παρακαλέσαντες τὸ μεταφραστὴν ἐλάβομεν πᾶσαν τὴν ἐν λόγῳ συνέθειαν, ἣν μέλλομεν νὰ ἐκδώσωμεν τακτικῶς, ἀρχόμενοι αὐτῆς ἀπὸ σήμερον.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ.

Μαγδαληνῆς εἰς Βρετέκην, καὶ ἐκεῖσε ν' ἀναμένωσι τὸν ἐκ Ἀγ. Ναζαῖρ πρῶτον ἀπόπλου τοῦ ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου.

Ὁ Βωτροῦ, ὅστις δὲν ὤφειλε νὰ συναποδημῆσῃ, παρεσκευάζετο ἐν βαθυτάτῃ μελαγχολίᾳ νὰ προσυπογράψῃ τὴν ἐν τοῖς εὐζώνοις τῆς Ἀφρικῆς θητεῖαν του, καὶ ἔσχε τὴν γενναϊότητά νὰ μὴ ζητήσῃ καὶ νὰ ἐπινίδῃ ἐκείνην, ἣν ἡ δυσμοῖρία ἐπανῆγε διὰ παντὸς εἰς μὴ ἐρώμενον πλέον ὑπ' αὐτῆς σύζυγον.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀνησύχησεν, εἶτα δ' ἐθλίθη ἐπὶ τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ, καὶ ὁ Σουκαρριέρ μεγαλῶς ἐμόχθησεν ὅπως τῇ ἐξηγήσῃ ταύτην δι' εὐλογοφανῶν αἰτιῶν, προφανισθεὶς αὐτῇ περὶ ὑποθέσεως ἐπισχυλοῦσης τὸν Γούην μακρὰν τῶν Παρισίων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ Μαγδαληνὴ κατὰ τὸ ἦμισυ μόνον ἱκανοποιεῖτο ἐκ τῆς τοιαύτης προφάσεως, κατέληξε δίδων αὐτῇ νὰ ὑπονοήσῃ ὅτι τῇ παρεσκευάζετο εὐάρεστος ἐκπληξίς, καὶ ὅτι ὁ Γούης θὰ ἤρχετο πρὸς συνάντησιν αὐτῶν εἰς Ἀνδεγαυίαν ἢ εἰς τὸν λιμένα τῆς ἐπιβιβάσεως.

Τὸ μεταξύ Μωγάρ καὶ Σουκαρριέρ ἐν κοινῇ ὁμοφωνίᾳ καταστρωθὲν σχέδιον, ἅμα τῇ εἰδήσει τῆς προσερχοῦς τοῦ Ἔστελάν ἀνεμφανίσεως, τὸ δυσχερὲς ἐκεῖνο σχέδιον συνίστατο εἰς τὴν τήρησιν τῆς Μαγδαληνῆς ἐν τῇ ἀγνοίᾳ γεγονότος μέλλοντος ν' ἀνατρέψῃ τὸν βίον τῆς, εἰς τὴν παράπειται αὐτῆς περὶ τῆς ἀνάγκης ν' ἀπέλθῃ τῆς Γαλλίας, καὶ εἰς τὴν βραδύτερον ἀνακοίνωσιν αὐτῇ τῆς ἀληθείας.

Τὴν ἀλήθειαν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ τῇ ἀποκρύψωσιν αἰώνως, καὶ ὁ κ. Μωγάρ προὔτιθετο ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῇ τὰ πάντα, ὅτε τὸ μέλλον νὰ μεταφέρῃ αὐτοῦς εἰς Λουίζιάνην πλοῖον θὰ ἦτο ἐν τῷ πελάγει.

Οἱ δύο φίλοι ἐκολακεύθησαν ἐπίσης ὑπὸ τῆς ιδέας ὅτι θὰ ὑπερβῶσι κατὰ τὴν ταχύτητα τὸν σύζυγον, ὅστις δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ παρὰ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ, ἅμα ἀπελθῶσι.

Ὁ Σουκαρριέρ ἐρευνήσας ἐμαθὲν ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς ὅτι αἱ ἐξετάσεις τῶν μαρτύρων καὶ αἱ πρὸς τὸν Ραγκῶν ἀντιπαραστάσεις θὰ καταγῶλισκὸν χρόνον τινὰ, ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν ἀπολύει τοὺς ὑποδίκους ἢ ἐν καλῇ τῇ γνώσει, καὶ

ὅτι ὁ Ἔστελάν δὲν θὰ ἐξήρχετο τῆς φυλακῆς του πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε, ἴσως δὲ καὶ ἐπτά ἢ ὀκτώ ἡμερῶν.

Πρὸ τῆς λήξεως τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος ὁ Μωγάρ καὶ ἡ θυγάτηρ του ἠδύνατο ν' ἀπέλθωσιν εἰς Βρετέκην, ὃ δὲ Σουκαρριέρ παραμένων ἐν Παρισίοις θὰ ἐπεφορτίζετο ν' ἀντιπάλαιση κατὰ τοῦ Ἔστελάν, νὰ περιάζῃ αὐτὸν εἰς θέσιν νὰ κατανοήσῃ τὰ θέοντα, καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὸν ἀποστείλῃ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς συζύγου του ἐκεῖ, ὅπου αὕτη δὲν θὰ ἦτο.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ὁ κ. Μωγάρ κατέλιπε τὸ Βεζινὲ ὅπως ὑποστρέψῃ ἐν τῷ κατὰ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ἀγ. Τριάδος οἰκήματί του, ἐν ᾧ ὁ Σουκαρριέρ ὤφειλεν ἐπὶ τινα χρόνον νὰ διαμείνῃ, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ φίλου του.

Ἡ ἀναχώρησις δ' αὕτη εἶχε ὀρίσθῃ διὰ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀποφράδος ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ Μαγδαληνὴ εἶδε τὸν σύζυγόν της, τὸν ὑπ' αὐτῆς θεωρούμενον ὡς τεθνεῶτα, ἰστάμενον αἵφνης ἐνώπιόν της ἐν τῷ βῆθει ἐνὸς τῶν ἰδιαιτέρων ἐστιατορίων τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου.

Τὸ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως ταύτης ἀνασταλὲν πρόγευμα ἦν πρόγευμα ἀποχαιρετισμοῦ, εἰς ὃ δὲν εἶχε ὁ Βωτροῦ προσκληθῆ.

Ἡ πρόωρος ἀνάστασις τοῦ Λουδοβίκου Ἔστελάν ἀνέτρεπε πάντα τὰ σχέδια ταῦτα, ἅτινα ἀληθῶς εἶπεῖν, ἦσαν ἑλλιπῆ κατὰ πολλὰ.

Ἀδύνατον ἦδη ν' ἀναβληθῆ ἐπὶ πλέον ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἔδοε ν' ἀφίγηθῶσι τῇ Μαγδαληνῇ τὰ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ ναῶ γάμου της διατρέξαντα. Ἐπίσης δὲ ἀδύνατον καθίστατο νὰ ἀναχωρήσωσι χωρὶς νὰ διακανονίσωσι τὴν μετὰ τοῦ Ἔστελάν λίαν περίπλοκον ὁσοκλησίαν.

Ὁ κ. Μωγάρ καὶ ὁ φίλος του δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποφασίσωσιν ἐπὶ τῶν μονοουκ ἀνυπερβάτων τούτων δυσχερειῶν, εἰμὴ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας μετὰ τὴν πρώτην λιποθυμίαν τῆς Μαγδαληνῆς, ἣν ἠδύνατον νὰ ἐγκαταλίπωσι μόνην μέχρις οὐ δὲν ἀναπαυθῆ.

Ὁ Σουκαρριέρ ἤρξατο τῆς συνδιαλέξεως διὰ τῆς ἐξιστορήσεως τοῦ μετὰ τοῦ Ἔστελάν δια-

λόγου ἡ μάλλον τῆς ἐρίδος αὐτοῦ, καὶ δὲν ὑπέκρυψε τῷ κόμητι τὴν τελικὴν παραχώρησιν, ἣν ὑπεχρεώθη νὰ ποιήσῃ πρὸς τὸν διὰ τοῦ νόμου τοσοῦτον καλῶς ἐξωπλισμένον ἐκεῖνον σύζυγον, ὥστε νὰ δυνηθῶσι ν' ἀποποιηθῶσιν αὐτῷ τὴν μετὰ τῆς γυναικὸς του συνάντησιν.

Πρὸς μεγίστην δὲ τοῦ Σουκαρριέρ ἐκπληξιν ὁ κόσμος δὲν ἀπεδοκίμασε τὸ τοιοῦτο, μὴ διαμφισθητήσας τὸ ἐπὶ τῆς συναντήσεως ταύτης κεκτημένον ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ του δικαίωμα.

Ἀφότου δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀμφιβάλλῃ ὁ κ. Μωγάρ περὶ τῆς ἀθωότητος τοῦ Ἔστελάν, μεγάλη ἐπισυνέβη ἀλλοιώσις ἐν ταῖς ἰδέαις αὐτοῦ. Τὸ κατὰ τοῦ δυσμοίρου τούτου διατρεφόμενον ἄγριον μῖσος διεδέχθησαν αἰσθήματα λογικώτερα.

Ἄνεγνώριζε τὰ σφάλματά του ἐθλίβετο δὲ διότι ἀφέθη νὰ παρασυρθῆ ἐκ τῆς ὀρμῆς τῆς ὀργῆς του, τῆς ἐξαναγκασίας τὸν Ἔστελάν εἰς τὴν ἐκ τοῦ παραθύρου κατὰπιωσιν, καὶ οὐ πόρρω ἀπέτιχε ν' ἀνομολογήσῃ ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἰδίᾳ προήρχοντο τὰ δυστυχήματα, ὧν ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἐγένετο ἡ ἀρετηρία.

Ἐν τούτοις δὲν κατεπίθετο ἔτι νὰ θυσιάσῃ τὴν Μαγδαληνὴν. Ἐλυπεῖτο μὲν ἐπὶ τὸ ὅτι αὕτη ἤρξατο τοῦ Γούη Βωτροῦ, μετ' οὗ δὲν ἠδύνατο εἰς τὸ ἐξῆς νὰ συζευχθῆ, ἀλλ' ἔδυσανασχέτει νὰ τὴν παραδώσῃ τῷ Λουδοβίκῳ Ἔστελάν.

Ὅθεν συνεφωνήθη μετὰ τοῦ Σουκαρριέρ ὅπως ἐμμείνωσιν ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς ἀναχωρήσεως, ἀφοῦ πρῶτον πιστῶς ἐκτελέσωσι τὴν ὑπὸ τοῦ πρώην συνταγματάρχου τοῦ κατὰ ξηρὰν στρατοῦ ἀνακαλυφθεῖσαν ὑποχρέωσιν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ θὰ ὑπεδέχετο τὸν Ἔστελάν, καὶ μετὰ τὴν συνάντησιν ταύτην θὰ ἐξέλεγεν αὐτῇ αὕτη τὴν τύχην της.

Ἐὰν μὲν, ὡς ἤλπίζον, ἐπροτίμα τὴν μετανάστευσιν, ὁ Σουκαρριέρ θ' ἀνελάμβανε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μωγάρ σὺν τῇ θυγατρὶ του, μετὰ ἣ καὶ ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ Ἔστελάν.

Ἐὰν δὲ ἀπενοντίαις ἡ Μαγδαληνὴ ἐνέειδεν, ἐπ' αὐτῆς θ' ἀπέκειτο νὰ διακανονίσῃ κατ' ἀρέ-

σκείαν τὴν ἐκ τῆς βεβιασμένης ταύτης συμβιώσεως προσγεννημένην αὐτῇ θλιβερὰν ὑπαρξιν.

Ἐνέκειτο δ' ἐν τῷ συμφέροντι πάντων ν' ἀπαλλαγθῶσιν ὅσον ἐνεσσι τάχιον τῆς τοιαύτης ἀφορήτου ἀβεβαιοτήτος.

Χωρὶς νὰ ἐρωτηθῆ ἡ καθεύδουσα Μαγδαληνὴ, πλὴν τῇ συγκαταθέσει τοῦ Μωγάρ, ὁ Σουκαρριέρ ἔγραψε τῷ Ἔστελάν ὅτι ἠδύνατο νὰ πηροσυσθῆ παρὰ τῇ συζύγῳ του μετὰ μεσημβρίαν, καὶ ἔπεμψε τὴν ἐπιστολὴν δι' ἀσφαλούς κομιστοῦ.

Μετὰ ταῦτα πρόετεινε τῷ φίλῳ του ν' ἀναδεχθῆ ἀντ' αὐτοῦ δυσχρεστον ἀποστολήν.

Ἡ μαρκησία Πουὺγκαρρὼ εἶχε παραμείνει εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὁ δὲ κ. Μωγάρ δὲν ἔκρινεν εὐλογον νὰ κρατήσῃ αὐτὴν ἐνήμερον τῶν νέων συμβεβηκότων, τῶν ἀνατρεψάντων πάντα τὰ ἐαυτοῦ σχέδια. Καθὼ γινώσκων τὸν χαρακτῆρα τῆς προσφιλοῦς ἐξαδέλφης του, ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ ἀλγεινὰς σκηνὰς καὶ ἀνωφελεῖς ἀντεγκλήσεις.

Εἶχε ἤδη αὕτη ἐξοργισθῆ ὅτε ὁ Σουκαρριέρ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ἐσκόπει νὰ συμπαραλάβῃ πάντας εἰς Βρετέκην, ἀποκαλέσασα μάλιστα αὐτὸν καὶ παλιμπαῖδα γέροντα. Ἀπεφάνθη δὲ διαροήδην ὅτι οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ θὰ παρέπειθεν αὐτὴν νὰ καταλίπῃ τὴν περίξ τῶν Παρισίων ἐξοχικὴν κατοικίαν της, ὅπως καταφύγῃ εἰς τὸ βῆθος τῆς Ἀνδεγαυίαις ἐν τιμαριωτικῇ κτήματι καταλλήλῳ πρὸς ἐμφώλευσιν ὀρνέων.

Ὁ τῶος ἀξιωματικὸς τῶν εὐζώνων τῆς Ἀφρικῆς ἦν ὡς τὸν εἰς μάχην εἰθισμένον Ἴππον, οὐδαμῶς προοῦμενος ἐκ τοῦ πατάγου καὶ ψυχρὸς διατελών ἀπέναντι τῶν τόσοῦτων ὀνειδισμῶν. Οὐδεὶς χρεῖττον αὐτοῦ ἠδύνατο ν' ἀνιμετωπίσῃ τὰς ἐφόδους τῆς ὀργίλου κληροῦχος γραίας, καὶ συνεπῶς δὲν ὑπεχώρει ἀπέναντι τῆς δυσαρέστου ἐντολῆς νὰ τῇ ἀνακοινώσῃ εἰς ὁποίας δυσχερείας περιέστησαν οἱ συγγενεῖς αὐτῆς.

Προσηνέχθη λοιπὸν ὅπως τῇ κομίσει τ' ἀπίσια ταῦτα νέα, ὃ δὲ κόμητις προθύμως ἀπεδέχθη τὴν τοιαύτην προσφοράν.

Συνεπεία τούτου ὁ Σουκαρριέρ ἀπῆλθε μετὰ τὸ πρόγευμά του εἰς Βεζινὲ, κἀκαλείπων τῷ κ. Μωγάρ τὴν φροντίδα νὰ προδιαθέσῃ τὴν θυ-

γατέρα του εἰς τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην συνάντησιν.

Ὁ Σουκαρριέρ δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἐπανερχόμενος τοῦ ταξιδίου τούτου, τοῦ ἐπιχειρουμένου ὅπως καταπραύνη δυσάγωγον συγγενῆ, καὶ παρακλήσῃ ταύτην νὰ διαμείνῃ ἐφ' ὅσον εὐηρεστεῖτο ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου της ἐνοικιασθείσῃ ἐπαύλει, δὲν ἀμφέβαλλε, λέγομεν, ὁ ἀξιόλογος ἐκεῖνος συνταγματάρχης ὅτι ἡ τύχη θὰ τῷ παρέδιδε τὸν πρὸ τοσοῦτου χρόνου ἀναζητούμενον ἄνθρωπον, τὸν ἀνώνυμον δηλονότι καταγγελέα καὶ ἀόρατον ἐχθρόν.

Ὁ δὲ κ. Μωγάρ πολλῶ ἤττον προέβλεπε τὴν τοιαύτην λύσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ δράματος, ἐν ᾧ ὑπεκρίνετο αὐτὸς οὗτος ἀρεκτὰ δυσφόρητον μέρος. Οὐτε κἂν ἐσκέπτετο πλέον περὶ αὐτοῦ, ἐπιλησθεὶς ὅτι πάντα τὰ δυστυχήματά του ἀπέρρεον ἐκ τοῦ ἀγνώστου ἐκεῖνου προσώπου, τοῦ καταδιώκοντος αὐτὸν διὰ τῆς ἐκδικήσεώς του.

Συντριβείς ὁ Μωγάρ ὑπὸ τῶν ἀλλεπαλλήλων συμφορῶν, δὲν ἦν πλέον ὁ ἄλλοτε ὑπερόπτης εὐπατρίδης, καθότι τὰ τοσαῦτα δυστυχήματα εἶχον καταβάλλει τὴν ἀγερωχίαν καὶ ἐξαμβλύνει τὸν χαρακτῆρα ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ἀπεπειράτο εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀντιπαλαίσῃ, οὐτ' ἐπ' οὐδὲν ἤλπιζεν, ἀλλ' ἀφίνετο νὰ συμπαρασυρθῆ ὑπὸ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων.

Ἡ βραδέως δὲ προσκτηθεῖσα ἐπίγνωσις τῶν πρὸς τὸν Ἔστελάν ἀδικημάτων αὐτοῦ κατὰ πολὺ συνέτεινεν εἰς τὴν χαλάρωσιν τῆς ἕως τότε ἀκαταδάμαστου θελήσεώς του, καὶ εἰς τὴν ἐπὶ τὴν μετριοπάθειαν ὑποστροφὴν αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σουκαρριέρ, διαμείνας μόνος ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ἐν ᾧ ἄλλοτε εἶχε ὑποδεχθῆ τὸν τὴν σύλληψιν τοῦ γαμβροῦ του ἐντεταλμένον ὑπαστυνόμον, ὁ Μωγάρ ἀνεθώρησεν ἐκ νέου τὴν συνείδησιν αὐτοῦ. Μετεμελήθη διὰ τὰς βιαιότητάς του, ἔκτειρε τὸν Ἔστελάν, ἀνελογίσθη ὅτι ὤφειλεν αὐτῷ ἐπανόρθωσιν καὶ ὑπεσχέθη καθ' ἑαυτὸν νὰ μὴ προσπαθῆσῃ οὐδόπως νὰ ἐπηρεάσῃ τὴν τῆς Μαγδαληνῆς ἀπόφασιν.

Ἄλλ' ἐν τούτοις ὑπεχρεοῦτο νὰ προδιαθέσῃ ταύτην εἰς τὴν μετὰ τοῦ συζύγου της συνάντη-

τιν. Ὁ Ἐστελάν, εἰδοποιηθεὶς ἐκ τῆς κατὰ τὴν πρῶταν ἐκπεμφθείσης αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Σουκαρριέρ ἐπιστολῆς, δὲν θὰ ἔλειπεν ἐκ τῆς προσκλήσεως. Καὶ ὁ κόμης, γινώσκων καλῶς τὴν Μαγδαληνήν, ἦν βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀπεποιεῖτο αὕτη νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ δὲ Μαγδαληνή οὐδὲν περὶ τούτων ἐγίνωσκεν. Ἀπ' αὐτοῦ ἔλαθε τὸ ἐν τῷ Μεγάλῳ Ξενοδοχείῳ πλῆξαν αὐτὴν τραῦμα, αἱ ὥραι τῆς διηλήθον ἐν παθήσεσι καὶ θρήνοις. Οὔτε δ' πατήρ αὐτὸς ὁ Σουκαρριέρ ἐσχον τὸ θόρος νὰ θίξωσι τὰ θλιβερὰ ζητήματα, ἀλλὰ περιωρίσθησαν εἰς μελιχλίους λόγους καὶ ἀόριστα συλλυπητήρια. Αὕτη δὲ οὐδαμῶς ἐπηρώτησεν αὐτοὺς, ὡσεὶ ἐμάντευεν ἤδη τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔτρεμε ν' ἀκούσῃ ταύτην ἐκ τοῦ στόματός του.

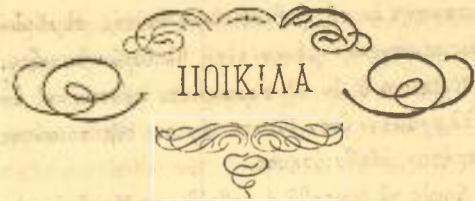
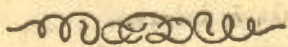
— Ὅποιαν ἐξέγερσιν τῇ παρεσκευάσα! διεσκέπτετο ὁ Μωγάρ, διαγκωνιζόμενος ἐπὶ ἐπίπλου καὶ κρατῶν ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τὴν κεφαλὴν. Τίνι δὲ τρόπῳ νὰ τῇ ἀνομολογήσω ὅτι ἡ παραφορά μου παρήγαγε πάντα τὰ δεινὰ ταῦτα;

Πρὸ πολλοῦ διεπυθάνετο οὕτως ἑαυτὸν, καὶ ἡ ἡμέρα παρήρατο ἐν ταῖς τοιαύταις ἀλληλοδιαδόχοις ἐρωτήσεσι περὶ τοῦ πρακτέου πρὸς κατεύνασιν τῆς τὴν θυγατρὸς του ἀναμενούσης δοκιμασίας, ὅτε ἔνεκεν ἑλαφροῦ θορύβου μεταστρέψας τὴν κεφαλὴν εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν Μαγδαληνήν ὠχρὰν, ἀλλὰ ἤρεμον. Μὴ καταλιπούσα ἔτι τὸ πένθος ἔσχε τὴν δύναμιν νὰ ἐνδύθῃ ὡς εἰ προέβλεπεν ὅτι ἔμελλε νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐστελάν.

Ριζθεῖσα δ' ἐν ταῖς ἀγκύλαις τοῦ πατρὸς συνανέμειξιν ἀμφοτέροι τὰ δάκρυα αὐτῶν. Ἀλλὰ κατισχύσασα πάραυτα ἑαυτῆς ἤρξατο πρώτη λαλοῦσα, ἐνῶ δ' κ. Μωγάρ διετέλει ἔτι κλαίων.

— Τίνος ἔνεκεν θλίβεσθε, πάτερ μου; εἶπεν ἡπίως. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν θὰ δύνηθῶ νὰ ἐπιτελέσω τὸ καθήκόν μου;

(ἀκολουθεῖ)

Ἑβδομαδιαία στατιστικὴ τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. — Τὴν δευτέραν ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου, κατὰ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, ἀπέθανον ἐν ὄλῳ 1,271 ἀντὶ 1,320 εἴτινες ἀπέθανον τὴν προηγηθεῖσαν ἐβδομάδα. Ἐκ τῶν ἄνω σημειουμένων 169 δὲν εἶχον συμπληρώσει τὸ 1 ἔτος τῆς ἡλικίας των, 83 ἦσαν ἀπὸ 1 — 2 ἐτῶν, 78 ἀπὸ 2 — 5, 44 ἀπὸ 5 — 17, 172 ἀπὸ 13 — 35, 336 ἀπὸ 35 — 60 καὶ 387 ὑπὲρ τὰ 60 γεγονότες. Οἱ τελοθέντες γάμοι ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας κατὰ τὴν δευτέραν ἐβδομάδα τοῦ Μαρτίου ἀνέρχονται εἰς 310 μόνον ἀντὶ τῶν 705 τῆς προηγηθείσης. Ὁ λόγος τῆς διαφορᾶς ταύτης ἐξηγεῖται ὡς ἐκ τῆς ἐπελευθέρσεως Τεσσαρακοστῆς. Ἐγεννήθησαν 1,294 τέκνα ζῶντα ἐξ ὧν 658 ἄρρενα καὶ 636 θήλεα, ἐκ τούτων 961 ἦσαν νόμιμα καὶ 333 ἐκ παρανόμων γάμων· ἀλλ' ἐκ τῶν τελευταίων τούτων 52 ἀνεγνωρίσθησαν ἅμα τῇ γεννήσει ὑπὸ τοῦ πατρὸς των. Νεκρογέννητα δὲ ἐσημειώθησαν 93, ὧν 66 νόμιμα καὶ 27 νόθα.

Ὁ πατροκτόνος υἱός. — Τὸ μικρὸν χωρίον ὁ Πιλότος Γκρόβε ἐν Μισσυρῇ τῆς Ἀμερικῆς συνεκινήθη αἰφνιδίως ἐκ τινος ἀποροπαίου ἐγκλήματος. Ἐσπέραν τινὰ ἐκμισθωτῆς τις Διονύσιος Ἰάκων ἐμαστίγωσε σκληρῶς τὸν δεκαεταραετῆ υἱὸν του δι' ἑλαφρὸν ἀμάχημα. Τὴν ἐπαύριον ὁ νέος Ἰάκων ἠγέρθη πρὸ τῆς τετάρτης ὥρας ἤρπασε τὸ κυνηγετικὸν ὄπλον τοῦ πατρὸς του εἰσήλθεν ἀκροποδῆτὴ εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ. Ὁ γέρον Ἰάκων ἔλαθεν ὄλας τὰς σφαίρας εἰς τὸ πλευρόν· δὲν ἐφρονεῖθη ὁμως ἐκ τοῦ κτυπήματος ἀλλ' ἤρπασεν διὰ νὰ ἀμυνθῇ πολὺκροτον τὸ ὄπλον εἶχε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὅποτε ὁ υἱός του τὸν ἐπυροβόλησε δευτέραν φοράν εἰς

τὸ πρόσωπον φονεύσας αὐτὸν ἀθωρεῖ. Ἡ κυρία Ἰάκων ἐκοιμᾶτο πλησίον τοῦ συζύγου τῆς, ὅποτε τὸ ἐγκλημα ἐξετελέσθη· ἔλαθε καὶ αὕτη τινὰς σφαίρας, ἀλλ' αἱ πληγαὶ τῆς ἦσαν εὐτυχῶς ἀσημανταί. Ἄν καὶ ὁ γέρον Ἰάκων ἔσχε τὴν φήμην βικίου χαρακτῆρος καὶ κακοποιούντος τὴν οἰκογενεῖάν του, ἡ εἶδησις τοῦ ἐγκλήματος ἐπροξένησεν ἀληθῶς τρόμον εἰς τὸ χωρίον.

Ὁ πατροκτόνος δὲν ἀπεπειράθη οὐδόλως νὰ θραπετεύσῃ, συνελήφθη ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὴν ἐλαχίστην μετameλειαν.

Σ Σκηνὴ κωμικὴ συνέβη ἐν Ἐτρεπίνῃ τῆς Γαλλίας. Ἀγρονόμος τις εἶχεν ἐρωτευθῆ τὴν ὑπηρετρίαν ἑνὸς συναδέλφου του καὶ διήλθε νύκτα τινὰ παρὰ τῇ προσφιλεῖ του· ἀλλὰ κατὰ τὴν χαραυγὴν φοβουμένη ἡ ἐρωτόληπτος μήπως κανεὶς ὑποπτευθῇ τὴν παρουσίαν τοῦ φίλου τῆς, ἀπλούστατον μέσον εὔρε νὰ τὸν κρύψῃ εἰς ὑπερμεγέθη κόρινον προσωρισμένον διὰ τὴν πλύσιν, καλύψασα αὐτὸν διὰ σιδῶνων. Μόλις ἐτελείωσεν ἡ ἀπόκρυψίς του καὶ ἡ κυρία τῆς ὑπηρετρίας ἔφρασε καὶ τὴν ἐπέπληττε, πῶς ἀκόμη δὲν ἤρχισε τὴν πλύσιν· ἡ κόρη ἐδικαιολογήθη ὅσον ἠδύνατο, λέγουσα ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ λέβητος δὲν ἦτο ἀκόμη ζεστόν. Ἡ οἰκοδίσποινα ὀργισθεῖσα τὴν διέταξε ν' ἀντλήσῃ ἐξ αὐτοῦ ἀμέσως καὶ νὰ χύσῃ εἰς τὸν κόρινον ἐνώπιόν τῆς, τὸ ὅποιον ἡ δυστυχὴς ὑπηρετρία ἔπραξεν ἀμέσως διὰ ν' ἀποτρέψῃ τὰς ὑποψίας τῆς, μετὰ τὸν πρῶτον κίθον ἔμελλε νὰ ριφθῇ καὶ δευτέρως· τούτο ἦτο παρὰ πολὺ. Ὁ ἐραστής φοβηθεὶς μήπως γείνη βραστός, ἀποφασίζει νὰ φύγῃ, ἀνεγείρεται λοιπὸν ὀρμητικῶς, πηδᾷ ἐκ τοῦ κορίνου καὶ φεύγει ὀρομαίως. Φαντασθῆτε τὴν ταραχὴν τῆς ὑπηρετρίας καὶ τὴν ἐκπληξίν τῆς οἰκοδεσποίνης.

Δράμα δὲ ἔρωτος. — Ἐν Τεργέστη δύο νέοι ἐρασταὶ Μαξιμιλιανὸς Φέγκες ἡλικίας 19 ἐτῶν, ἐργαζόμενος εἰς τὰς μηχανὰς τοῦ ναυπηγείου τοῦ Λούδ καὶ ἡ Ἄννα Μάριτσιτς, ράπτρια δεκαοκταετὴς περιεπάτου ἔσπεραν τινὰ

κατὰ τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ ἀγ. Ἀνδρέου, ὅτε αἰφνίς ἀναιτίως ὁ νεανίας ἐξήγειρε περίστροφον καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς ἐρωμένης του δύο βολὰς, πληγώσας αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὴν πλευράν, εἶτα ἐπυροβόλησε καὶ καθ' ἑαυτοῦ διὰ τεσσάρων βολῶν πληγείας καιρίως κατὰ τὴν γαστέρα. Αἰτία τῆς πράξεως ταύτης εἶναι ἡ ἀντίστασις τῆς οἰκογενείας τῆς κόρης εἰς τὸν ἔρωτά του.

Κυρία τις ἀστείχομένη ἔγραψεν ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν τοῦ συζύγου τῆς τὴν λέξιν — ἄχαρις· οὗτος δὲ πρὸς ἰκανοποίησιν ἑαυτοῦ προὔταξε τὸ στοιχεῖον Z.

Χ Ἰατρός τις ἐπισκέπτετο κυρίαν τινὰ ἀσθενούσαν. Ἄιατρε, τῷ λέγει αὕτη, λυπούμαι ὅτι διατρέχετε καθ' ἐκάστην τὴν ἀπόστασιν ἐξ αἰτίας μου· «Κυρία μου, τῇ ἀποκρίνεται ὁ δόκτωρ, ἔχω καὶ ἄλλην ἀσθενῆ ἐν τῇ συνοικίᾳ ταύτῃ, καὶ οὕτω φονεύω ἴδου πούλιζα μὲ μίαν τουφεκίαν».

Χ Ἐλεγον πρὸς νεάνιδα εὐειδῆ: Θὰ κάμης καλὰ νὰ ὑπανδρευθῆς, νὰ μὴ ὑπανδρευθῆς ὁμως θὰ κάμης καλλίτερα. — Πρῶτα ἄς κάμωμεν καλὰ, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ ἔπειτα βλέπομεν διὰ καλλίτερα.

Χ Ἐξυπνήσαν εὐήθη τινὰ τὰ μεσάνυκτα διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλωσι τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του· οὗτος δὲ ξύσας ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, ἐχώθη εἰς τὴν κλίνην του λέγων: «Ἄ! πόσον θὰ λυπηθῶ ὅταν ἐξυπνήσω αὐρίον!».

Χ Κύριός τις πάσχων ἀπὸ σφοδρὸν κατάρρου, ἠρώτησε τὸν ἱατρὸν του τί νὰ πάρῃ.

— Μανδύλιον, εἶπεν ὁ Ἀσκληπιάδης.

Χ

Ἐλεγέ τις πρὸς φίλον του :

— Τόσον ἡγάπων τὴν σύζυγόν μου κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου μου, ὥστε μετ' ἤρχετο νὰ τὴν φάγω . . .

— Καὶ τώρα ;

— Τὸ μετανόησα ποῦ δὲν τὸ ἔκμα.

×

Ὁ κ. . . . τὸν ὅποιον ἐνοχλοῦσι μεγάλως πᾶσαι αἱ προετιμασθεῖαι διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ νέου ἔτους, τὰ δῶρα κτλ. ἔλεγεν ἀποφθεγματικῶς :

— Εὐτυχῶς ποῦ ἔχομε μία φορὰ μόνον τὸν χρόνον πρωτοχρονιά !

×

Ὁ κ. . . . εἰδοποιεῖται ὅτι ὁ θεῖός του ψυχωρραγεῖ.

Ὁ φιλόστοργος ἀνεψιὸς τρέχει κτεσπευσμένως πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Διερχόμενος πρὸ τινος πιλοπωλείου ἴσταται αἴφνης :

— Ἄν ἔμπαινα νὰ ἔπερνα, λέγει καθ' ἑαυτὸν, μὲ μὰ κούρη σκέπη διὰ τὸ καπέλλο μου, ὅθι εἶος θὰ ἰδῶ ἔτσι ὅτι τὴν ἐσυλλογίσθηκα !

Κυρία τις μεταβαίνει νὰ ἐνοικιάσῃ οἰκίαν. Ἄφου ἐξήτασε τὰ πάντα ἐπιμελῶς :

— Ἡ σκάλα μου φαίνεται κάπως ὀρθὴ καὶ εἰξεύρετε ἔχω μικρὰ παιδιὰ, λέγει πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτὴν οἰκοδεσπότην.

— Ἄ ! κυρία, ἀπατάσθε, ἀπαντᾷ οὗτος. Αὐτὴ ἡ σκάλα εἶνε τόσον ὀμαλὴ, ὥστε καὶ ὄταν ἀναβαίνει τις νομίζει ὅτι καταβαίνει !

Ἄσσεια παραγωγὴ τοῦ « Ἀλληλοῦϊα ».

Εἰς Χίος καὶ εἰς Ἴταλὸς κ' εἰς Γερμανὸς
(συγχρόνως
τοῦ σταυρωθέντος εἰς τὴν γῆν Χριστοῦ τὸ
μαυλωτέον

Ἐφύλαττον σιωπηλοὶ, ἀγρύπνως, ἐπιμόνως,
πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀρχάγγελος κ' ἀνοίξῃ τὸ μνη-
(μεῖον.

Αἴφνης ἐν μέσῳ τῆς νυκτὸς τὸ μάρμαρόν του
(σεῖων,

ἀνέστη ὁ Θεάνθρωπος κ' ἐσείσθη ἡ γῆ ὅλη,
καὶ κρότοι τότε κεραυνῶν ἀντήχησαν μυρίῳ
καὶ ἤστραψαν τοῦ οὐρανοῦ οἱ τεθλιμμένοι
(θεῖοι.

« Ἀλοῦ ! » τότε ἀνέκραξεν ὁ Χίος δειλῶς τρέμων,
« Λοῦη ! » ὠχρὸς ὁ Ἴταλὸς ψελλίζει μετ' ἀγῶνος,
« Γιά ! » ἀπαντᾷ ὁ Γερμανὸς ὠχρὸς ὡς δεισιοδί-
(μων.

καὶ οὕτως ἀλληλοῦϊα οἱ τρεῖς εἶπον συγχρόνως.

Ἴδου τὸ ἀλληλοῦϊα, ἴδου πῶς ἐγεννήθη.
ὅταν ὁ θεῖος Ἰησοῦς ἐξ ἄδου ἀνεστήθη.

Ἄλεξιάνδρεια.

M. I. A.

ΑΙΝΙΓΜΑ 4

Τὰ νερά τοῦ Ἴονίου βρέχουσι τὰ κράσπεδά μου
καὶ τετράς ψηρίων μία ἀπαρτίζει τὸνομά μου.
Ἄν τῆς κάρας μ', ἀναγνώσα, τὴν ἀποκοπὴν θελήσῃς
Φύσιν ἐν ἐμοὶ ἀλλοίαν τῆς προτέρας θ' ἀπαντήσῃς.
Ἐνταυτῷ θὰ ἴδῃς αἴφνης νεαρῶν παρθένων πλῆθος
Ν' ἀμιλλῶνται ποία πρώτη νὰ με θέτῃ εἰς τὸ σῆθος.
Ἐν Ἄλεξιάνδρεια.

I. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

CHARADE 1.

Le premier de mes trois se fait jour aux
châteaux,
Tandis que mon second donne la vie au
Louvre.
C'est qu'à un épi mon dernier se découvre
Et mon tout se fait voir près les flancs des
bateaux.

J. SOPHIANOPOULO.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Περὶ τῆς Δραματικῆς Φιλολογίας (συνέχεια).
— Ὁ ἔνεκα τῆς ἀπολεσθείσης τιμῆς Ἑγκλημα-
τίας. — Περὶ τοῦ Συρίζειν. — Ὁ Ἀποκεφα-
λιστής, μυθιστορία, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ (συνέχεια)
— Τὸ Ἄρμα τοῦ Διαβόλου, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ
ὑπὸ Γ. Μ. Κ. (συνέχεια ἐκ τοῦ 77 τεύχους τοῦ
« Σεραπείου »). — Ποικίλα. — Γέλωτες. —
Ἄσσεια παραγωγὴ τοῦ Ἀλληλοῦϊα. — Αἰνίγ-
ματα.

